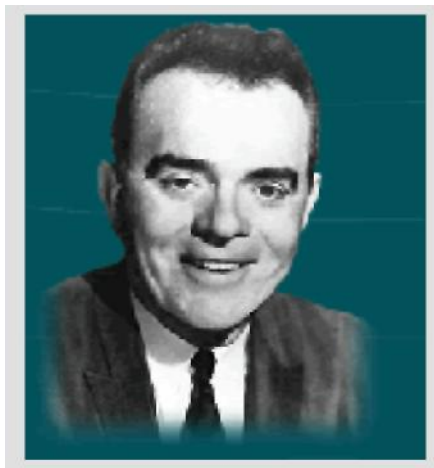

Cena za zázračnou Boží moc

A. A. Allen

1911 – 1970

Bennie Blount Ministries International

This work is in the Public Domain. Copy Freely.

Tato kniha je MAJETEK VEŘEJNOSTI. Kopírujte volně.

www.bennieblount.org

Obsah

1. kapitola: Cena za zázračnou Boží moc
2. kapitola: Žák není nad svého učitele
3. kapitola: Každý bude dokonalý, bude-li jako jeho Mistr
4. kapitola: Buďte dokonalí
5. kapitola: Kristus - náš příklad
6. kapitola: Sebezapření
7. kapitola: Kříž
8. kapitola: Musím se zmenšovat
9. kapitola: On musí růst
10. kapitola: Prázdná slova a pošetilé řeči
11. kapitola: Přinášej své tělo
12. kapitola: Účastník Boží přirozenosti
13. kapitola: Osobní záležitosti

1. kapitola

CENA ZA ZÁZRAČNOU BOŽÍ MOC

Jak dlouho už vlastně jsem v tomto pokoji? Dny ... nebo pouhé hodiny? Připadá mi to jakoby uplynuly dny od chvíle, kdy jsem slyšel, jak má manželka na mou žádost zamkla pokoj zvenčí. Co si o mně pomyslí, když jsem se tu nechal zamknout na tak dlouho? Byly to skutečně dny nebo jen pouhé hodiny? Přistoupil jsem opravdu blíž k Bohu? Odpoví mi Bůh? Nasytí snad konečně hlad v mé duši, nebo budu muset znovu připustit porážku jako mnohokrát před tím? Ne! Právě tady zůstanu na svých kolenou, dokud mi Bůh neodpoví, nebo během tohoto pokusu o získání odpovědi zemřu. Cožpak Bůh neřekl: „*Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.*“ (Izaiáš 40:31)?

Otevřela snad manželka dveře? Ne! Stále byly zavřené. Ale to světlo - odkud přicházelo? Najednou jsem si začal uvědomovat, že světlo, které naplňovalo můj modlitební pokojík, byla Boží sláva! Neotevřely se dveře do mého pokoje, ale dveře do nebe!

Boží přítomnost byla tak opravdová a mocná, až jsem měl pocit, že na místě zemřu, klečíc na kolenou.

Kdyby ke mně Bůh přistoupil o kousek blíž, nedokázal bych to vydržet. Přesto jsem po tom toužil a byl jsem odhodlaný to mít. Není divu, že za podobných okolností Pavel *padl na zem* (Skutky 9:4). Žádný div, že Jan *padl k jeho nohám jako mrtvý* (Zjevení 1:17).

Byla toto odpověď, kterou jsem hledal? Bude ke mně Bůh mluvit? Uspokojí snad Bůh konečně po mnoha letech touhu mého srdce? Jako bych přestával vnímat vše ostatní kromě mocné Boží přítomnosti. Třásl jsem se. Pokoušel jsem se ho zahlédnout, ale pak jsem se bál, že se mi to podaří, protože jsem si najednou uvědomil, že pokud bych ho měl spatřit, zemřel bych (viz. Exodus 33:20). Jeho slavná přítomnost mi stačila!

Pak jsem uslyšel jeho hlas jako větrný vír. Byl to Bůh! Mluvil se mnou! To byla ta slavná odpověď, kterou jsem tak pilně hledal a na kterou jsem čekal od svých dvaceti let, kdy jsem se obrátil. Po tomto volala má roztoužená duše od chvíle, kdy mě Bůh povolal do služby.

Toto povolání přišlo s takovou silou a bylo tak konkrétní, že nebylo žádné pochybnosti, že to byl Bůh. Ačkoli mě dosavadní život nepřipravil na službu nejlépe, věděl jsem, že mě Bůh povolává.

Od svého obrácení jsem si uvědomoval svou potřebu soustředěného studia, pokud jsem měl úspěšně naplnit Boží povolání ve svém životě. Mnoho hodin jsem strávil čtením Bible a snažil jsem se pochopit její poselství a význam. Pro mou prostou a nevzdělanou duši to znělo, jakoby tím Bůh myslel přesně to, co řekl, a měl jsem dojem, že mi to říká přímo skrze své Slovo: „*Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. NEMOCNÉ UZDRAVUJTE, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očisťujte, demony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte*” (Matouš 10:7,8). To vše jakoby bylo zahrnuto do mého povolání ke službě, ale doposud jsem neviděl, že by se něco podobného dělo! Byl jsem bezmocný ve své snaze uskutečnit tyto Kristovy příkazy. Přesto jsem věděl, že se to může stát, protože Kristus nedává příkaz, který by se nedal vyplnit!

Před svým obrácením jsem o Bohu a jeho Slovu věděl tak málo, že jsem nedokázal citovat Jana 3:16 ani vyjmenovat čtyři evangelia. V Metodistické církvi, kde jsem se obrátil, mě nevedli ke snaze hledat křest Duchem svatým, který přijali učedníci v den Letnic. Ani mě neučili, abych očekával, že mě jako věřícího v Pána budou následovat znamení zmíněná v Markovi 16:17,18. Učili mě, abych Pánu Ježíši Kristu věřil za spasení. Následkem toho jsem byl nádherně spasen a osvobozen z odsouzení hříchu. Při studiu Písma jsem žádal Boha, aby mě vedl k jeho nejdůležitějšímu částem. Pán mi začínal odhalovat pravdu o křtu Duchem svatým, o následných znameních, o darech Ducha svatého a o nadpřirozených Božích věcech.

Netrvalo dlouho a Bůh mě vedl do letniční církve. Zde jsem začal vidět Boží požehnání a některé projevy Ducha. Na těchto shromážděních jsem získal přesvědčení, že potřebuji křest Duchem svatým. Začal jsem se modlit a opravdově hledat Boha, abych tuto zkušenost získal.

Tricet dní po mém obrácení jsem byl na konferenci v Miami, v Oklahomě, slavně naplněn Duchem svatým a začal jsem mluvit jinými jazyky, jak mi Duch svatý dával mluvit.

Slyšel jsem: „*Ale dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí*” (Skutky 1:8), takže jsem plně očekával, že budu mít okamžitě moc uzdravovat nemocné a činit zázraky. Ale netrvalo dlouho a uvědomil jsem si, že potřebuji víc než křest Duchem svatým, abych mohl neustále vidět takové výsledky. Křest Duchem nám umožňuje přístup k Boží moci, ale dary Ducha nám umožňují tuto moc používat. Okamžitě jsem se začal modlit a hledal jsem dary Ducha. Pociťoval jsem potřebu získat moc k uzdravování nemocných, protože jsem věděl, že Bůh nikdy nikoho nepovolal kázat evangelium, aniž by ho nepověřil uzdravováním nemocných.

Moc Ducha svatého můžeme přirovnat k elektrické energii.

Když je někdo naplněn Duchem, je to jako připojit budovu k síti vysokého napětí a vytvořit spojení s „elektrárnou”. Mnozí lidé používají po léta elektřinu pouze na svícení - nikdy nevyužili výhodného pohodlí, které je dostupné při používání rozličných přístrojů napájených elektřinou. Dary Ducha můžeme přirovnat k těmto přístrojům. Čím víc přibývá darů, může se snadněji vykonat více práce. Moc se nemění, ale je efektivněji využita. Bůh nikdy pro svůj lid neplánoval, aby se po naplnění Duchem zastavili. Je to pouhý začátek. Jsme vyzýváni, abychom *usilovali o vyšší dary* (1 .Korintským 12:31). Toto je cesta, která vede k velkým výsledkům pro Boha.

Dva roky po mém obrácení jsem se oženil a začal svou službu. Déle než rok jsme s manželkou kázali slavné evangelium spasení, křest Duchem Svatým, druhý Kristův příchod a Božské uzdravení. Na každém evangelizačním tažení jsem naplánoval alespoň dva večery v každém týdnu, kde jsem kázal božské uzdravení a modlil jsem se za nemocné. Během tohoto období jsme viděli mnoho zázračných uzdravení, protože Bůh potvrzoval kázání svého Slova. Ale já jsem věděl, že pro mě Bůh připravil větší věci a věřil jsem, že přijde doba, kdy se tento plán stane v mém životě skutečností.

Častokrát jsme společně s manželkou studovali Písmo. Pokaždé jsme se ujišťovali, že Boží zaslíbení ohledně darů Ducha, následných znamení, uzdravení a zázraků byla zamýšlena pro nás v dnešní době. Bylo nám také jasné, že nemáme v plnosti moc, kterou nám Bůh zaslíbil. Uvědomovali jsme si, že musí existovat biblický důvod, proč tuto moc postrádáme. Poněvadž Bůh nemůže lhát, musí být chyba v nás!

Když jsem byl pastorem své první církve v Coloradu, rozhodl jsem se, že musím slyšet hlas z nebe a musím se dozvědět důvod, proč má služba není potvrzována znameními a divy. Měl jsem jistotu, že když se budu modlit a postit, Bůh mi odhalí, co stojí v cestě k jeho zázračné moci v mé službě. Tolik jsem hladověl po Boží moci ve svém životě, až jsem měl pocit, že nemohu stát za kazatelnou a znovu kázat, dokud od Boha neuslyším odpověď. Mluvil jsem s manželkou o mém plánu čekat na Boha a na jeho odpověď.

Právě tehdy jsem prošel tou největší bitvou v mém životě. Rozhodl jsem se, že se budu postit a modlit, dokud mi Bůh neodpoví, ale Satan se rozhodl, že mi v tom zabrání. Mnohokrát mě týral a lstí mě vylákal z mého modlitebního pokoje. Satan věděl, že pokud se mi někdy podaří opravdu se s Bohem spojit, zastaví to vliv jeho zla. Proto se snažil, jak mohl, aby tomuto spojení zabránil.

Den za dnem jsem vstupoval do modlitebního pokoje s rozhodnutím zůstat, dokud ke mně Bůh nepromluví. Znovu a znovu jsem se vracel bez odpovědi.

Manželka mi znovu a znovu říkala: „Myslela jsem, že jsi řekl, že tentokrát zůstaneš, dokud nedostaneš odpověď." Pak se na mě usmála tak, jak to dovedla jen ona, jakoby měla na paměti slova: „*Váš Duch je odhodlán, ale tělo slabé*" (Matouš 26:41).

Znovu a znovu jsem jí odpovídal: „Miláčku, opravdu jsem to dnes chtěl promodlit, ale -!" Vypadalo to, jakoby tu vždy byl pádný důvod, proč jsem v tom pokoji nemohl zůstat, dokud nepřijde odpověď. Vždy jsem se vymlouval tím, že to promodlím zítra. Zítra budou jistě příznivější okolnosti.

Pán povzbuzoval mé srdce a přitahoval mou pozornost k Danielovi, který pokračoval v půstu a modlitbě. Vybojoval odpověď ze Satanových spárů, i když to trvalo tři týdny (viz. Daniel 10:1,12).

Tak jsem byl další den znovu na kolenou v modlitebním pokoji. Řekl jsem manželce, že nikdy nevyjdu ven, dokud neuslyším Boha mluvit a opravdu jsem to myslel vážně.

Ale o pár hodin později jsem si všiml vůně připravovaného jídla. A už jsem byl v kuchyni a vypytl jsem se: „Co to tady tak krásně voní, miláčku?"

O pár minut později, když jsem seděl u stolu, Bůh promluvil k mému srdci. Měl jsem teprve první sousto, ale okamžitě jsem se zastavil. Bůh ke mně promluvil. Uvědomil jsem si, že nikdy od Boha nezískám svou odpověď, pokud po ní nebudu toužit víc než po čemkoliv jiném na světě, víc než po jídle a po uspokojení těla.

Rychle jsem vstal od stolu a řekl jsem manželce: „Miláčku, tentokrát to myslím vážně! Vrátil jsem se do pokoje a chci, abys mě tam zamkla. Zůstanu uvnitř, dokud ke mně Bůh nepromluví." Řekl jsem to již tolikrát, že si nebyla jistá, zda se mi podaří podmanit mé tělo natolik, abych porazil ďábla. „Však ty na mě za hodinu zaklepeš, abych ti otevřela," odpověděla. Přesto za mnou zamkla dveře a řekla: „Až zaklepeš, tak odemknu."

Odpověděl jsem: „Nezaklepu, dokud nebudu mít odpověď, na kterou tak dlouho čekám." Konečně jsem se definitivně rozhodl, že zůstanu, dokud ke mně Bůh nepromluví, ať to stojí cokoliv!

O hodinu později jsem v tom pokoji zápasil s ďáblem a s tělem! Mnohokrát jsem to téměř vzdal.

Dny mýjely a já jsem pokračoval vpřed tak pomalu! Mnohokrát jsem měl pokušení to vše vzdát. Chtěl jsem se spokojit s životem bez odpovědi. Chtěl jsem pokračovat dál tak, jak jsem pracoval doposud. Ale hluboko v duši jsem jasně věděl, že takový život mě nemůže dál uspokojit. Zkoušel jsem to a nikdy mi to nestačilo. Tak jsem čekal dál.

A teď se něco stalo!

Nevím, jak dlouho jsem byl v pokoji, když to začalo a vůbec na tom nezáleží. Pouze vím, že jsem se modlil tak dlouho, dokud se to nestalo!

Boží přítomnost byla tak skutečná ... nádherná ... mocná! V jeho přítomnosti jsem se cítil jako nejmenší obláček na úpatí vysoké hory. Nezasluhoval jsem si ani zaslechnout jeho hlas. On ke mně ale nemluvil, protože bych si to zasloužil, mluvil ke mně, protože jsem to opravdu potřeboval. Před stoletími slíbil, že naplní tuto potřebu a toto bylo naplněním jeho slibu.

Měl jsem dojem, že Bůh ke mně mluví rychleji, než by to kdokoliv dokázal vyslovit - a mluvil dokonce rychleji, než jsem to byl mentálně schopen sledovat. Mé srdce volalo: „Mluv pomaleji. Chci si to vše zapamatovat!“ Přesto jsem věděl, že to nikdy nezapomenu! Bůh mi vyjmenoval seznam věcí, které stojí mezi mnou a jeho mocí. A ke každému požadavku, který se připojil k seznamu v mé mysli, následovalo stručné vysvětlení tohoto požadavku a jeho důležitosti.

Kdybych věděl, že si budu muset pamatovat tolik věcí, vzal bych si s sebou tužku a papír! Neočekával jsem, že by Bůh mluvil tak konkrétním způsobem a vyjmenovával by mi tak dlouhý seznam. Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, jak daleko jsem se vzdálil od Boží slávy. Neuvědomoval jsem si, kolik věcí v mém životě vytvářelo pochybnost a bránilo mé víře.

Během toho jsem se snažil v kapse nahmatat tužku. Nakonec jsem jednu našel a tak jsem hledal dál kousek papíru. Nemohl jsem žádný najít. Nakonec jsem si vzpomněl na papírovou krabici se zimním oblečením, kterou jsem používal místo oltáře. Můžu psát na krabici.

Nyní jsem byl připraven!

Požádal jsem Pána, aby začal znovu a nechal mě to vše zapsat jedno po druhém. Požádal jsem, aby mluvil pomalu, abych to vše mohl zapsat na papír.

Bůh začal znovu a ještě jednou opakoval věci, které mi již ukázal. Zapisoval jsem vše, co mi Bůh říkal.

Když jsem zapsal poslední požadavek, Bůh ke mně znovu promluvil. Řekl: „Toto je odpověď. Až na oltář poslušnosti a posvěcení položíš poslední věc ze seznamu, **NEBUDEŠ POUZE UZDRAVOVAT NEMOCNÉ V MÉM JMÉNU, ALE BUDEŠ TAKÉ V MÉM JMÉNU VYHÁNĚT DÉMONY. A JAK BUDEŠ V MÉM JMÉNU KÁZAT SLOVO, UVIDÍŠ VELKÉ ZÁZRAKY. NEBOŤ HLE, DÁVÁM TI MOC NAD VEŠKEROU MOCÍ NEPŘÍTELE.**“

Bůh mi tehdy ukázal překážky v mé službě. Tyto věci mu bránily v tom, aby se mnou mohl pracovat a potvrzovat Slovo následnými znameními. Ty stejné věci bránily i dalším tisícům lidí.

Najednou se v pokoji začalo stmívat. Pociťoval jsem, jak se obrovská Boží moc vzdalovala. Jeho přítomnost prodlévala již jen několik okamžiků ... a pak jsem byl znovu sám. Přesto jsem nebyl sám.

Byl jsem roztřesený z přítomnosti Boží moci.

V temnotě jsem se snažil nahmatat krabici. Odtrhl jsem z ní svůj seznam. Tady byla zapsána cena, kterou jsem musel zaplatit, abych pro svůj život i službu získal Boží moc - byla to cenovka za **BOŽÍ MOC, KTERÁ ČINÍ ZÁZRAKY!**

Zabušil jsem zuřivě na dveře. Tloukl jsem znovu a znovu. Nakonec jsem zaslechl přicházet svou manželku. Otevřela dveře a ve chvíli, kdy mě spatřila, věděla, že jsem se setkal s Bohem. Její první slova byla: „Tys dostal odpověď!“

„Ano miláčku. Bůh mě navštívil z nebe a zde mám odpověď.“

V ruce jsem držel starý hnědý kus papírové krabice s odpovědí, která mě stála tolik hodin půstu a modlitby, čekání a - ano, jistě i - víry!

Zasedli jsme s manželkou ke stolu a položili před sebe seznam. Oba jsme plakali, když jsem jí vyprávěl celý příběh a četli jsme spolu seznam. Když jsem vyšel z pokoje, bylo na seznamu třináct věcí, ale než jsem ho ukázal manželce, poslední dva jsem vymazal. Byly tak

osobní, že jsem se neodvážil ukázat je dokonce ani jí. Nikdy se mě na ně neptala, protože si uvědomovala, že to MUSÍ zůstat mezi mnou a Bohem.

Zbývajících jedenáct požadavků vytvořily obsah této knihy. Každému z jedenácti požadavků jsem věnoval celou kapitolu. Pokud jsi i ty toužil po projevech mohutné Boží moci ve svém životě a službě, věřím, že tě budou tyto myšlenky inspirovat. Kéž by k tobě Bůh mluvil tak, jak mluvil ke mně. Kéž by tě díky této knize uvedl do nového vítězství a větší použitelnosti.

Ode dne kdy ke mně Bůh v pokoji promluvil, jsem již z kalendáře odtrhl mnoho listů. Ve skutečnosti mnoho kalendářů bylo nahrazeno novými. Jak čas ubíhal, odškrτάval jsem si ze svého seznamu jednu věc po druhé. Seznam se stále zmenšoval a já jsem křičel radostí z vítězství nad Satanem a odškrτάval jsem jednu věc za druhou!

Nakonec jsem se dostal k posledním dvěma požadavkům. Satan mi řekl: „Odškrtl jsi jich jedenáct, ale tyto dva nikdy neodškrtněš. Teď jsem tě dostal.”

Ale s Boží milostí jsem byl schopen d'áblovi odpovědět, že je lhář. Pokud Bůh řekl, že je dokážu všechny odškrtnout, pak mi s tím jistě pomůže! Ale trvalo to dost dlouho, než jsem odškrtl i poslední dvě věci.

Nikdy nezapomenu na den, kdy jsem si prohlédl celý seznam a na jeho konci zbýval poslední požadavek! Sláva Bohu. Pokud se mi podaří odškrtnout i tento, mohu získat zaslíbení, které mi Bůh dal.

MUSEL jsem to zaslíbení získat! Milióny lidí byly nemocné a mnozí trpěli. Lékařská věda jim nedokázala pomoci. Někdo jim MUSÍ přinést vysvobození. Bůh mě povolal, abych přinesl lidem vysvobození. K tomu samému Bůh povolal každého služebníka evangelia! (viz Ezechiel 34:1-4).

Mnohokrát jsem procestoval Spojené státy a Bůh na mých shromážděních vyléval svého Ducha. Přesto jsem věděl, že až ze svého seznamu odškrtnu poslední položku, uvidím zázraky, jaké jsem doposud neviděl. Prozatím jsem se trpělivě prodíral k vítězství. Důvěřoval jsem Bohu, že mi bude pomáhat, dokud se nedostaví vítězství. Až zvítězím, Bůh bude oslaven a i ostatní budou povzbuzeni a budou víc hledat Boží moc.

Tuto knihu jsem psal během uzdravovacích shromáždění s názvem „Zpět k Bohu”, která se konala v Oaklandu v Kalifornii. Mnozí řekli, že to bylo největší probuzení v historii Oaklandu. Stovky lidí prohlásily, že doposud nikdy nebyly svědky tak mocného hnutí Boží moci. Večer za večerem zaplavovaly shromáždění vlny Boží moci. Mnozí svědčili o svém uzdravení, jež přišlo ve chvíli, kdy seděli na svých židlích. Znovu a znovu jsme pocíťovali, jak se na shromáždění usadila Boží moc. Lidé vstávali, aby vydávali svá svědectví o okamžitých uzdraveních -některá z nich byla viditelně zázračná. Zmizely vnější nádory a chromí byli uzdravováni.

Pocítil jsem pod svýma rukama, jak zmizelo vole z lidského krku v Ježíšově jménu!

Mnozí vítězně vykřikovali, když slepí znovu viděli. Jedna žena svědčila: „Bylo to jako vyjít ze tmy na slunce.”

Modlili jsme se za ženu s problémem v krku. Po několika okamžicích vyběhla na dámskou toaletu. Když se vrátila do hlediště, řekla, že po modlitbě se něco uvolnilo v jejím krku a vlezlo jí to do úst. Pospíšila si na toaletu, aby se toho mohla zbavit. Byl to nějaký cizorodý výrůstek (pravděpodobně rakovina) bělavě oranžové barvy.

Kýla velká jako lidská pěst přes noc zmizela. Rakovina, hluchota, nádory, volata, cukrovka - každá známá nemoc a mnoho neznámých - zmizelo, když jsme vkládali ruce na nemocné ve jménu Ježíše. V mnoha případech byla uzdravení potvrzena lékařskou zprávou a rentgenovými snímky.

Stáli jsme ve svatém údivu a podívovali jsme se Boží moci, která konala zázraky. Boží moc jednala každý večer od úplného začátku prvního shromáždění. Stovky lidí byly vysvobozeny z moci nepřítele - byli spasení, uzdravení nebo naplnění Duchem.

Na takovém shromáždění bylo nemožné zorganizovat něco, co obecně nazýváme „řada na uzdravení.“ Alespoň 90 procent těch, na které jsme vložili ruce, se složilo na zem pod Boží mocí. Někteří tancovali malými krůčky nebo se opile hýbali pod mocí Ducha svatého, než spadli na zem (viz Jeremiáš 23:9). Za takových okolností lidé nedokázali po modlitbě prostě odejít. Nad lidmi se pohybovala obrovská Boží moc. Ta samá moc donutila Jana „padnout k jeho nohám jako mrtvý“ (viz Zjevení 1:17).

Mnozí řekli, že nejlepší na tomto shromáždění bylo vysoké procento lidí, kteří přijali zázračná uzdravení. Byl by to opravdu opatrný odhad, kdybychom řekli, že alespoň 90 % lidí, za které jsme se modlili, nebo dokonce i více, byli úžasně uzdraveni.

Jedno večerní shromáždění se mělo jmenovat „Večer Ducha svatého.“ Budova byla naplněná až ke dveřím a lidé seděli i ve všech předních lavicích. Pouze věčnost nám odhalí, kolik lidí bylo naplněno nebo znovu naplněno Duchem. Ohlásili jsme, že na tomto shromáždění budeme na základě Skutků 8:17 vkládat ruce na ty, kteří hledají naplnění Duchem. Po kázání přišli dopředu pro modlitbu všichni, kteří doposud nebyli naplněni během kázání. Kromě několika málo výjimek spadli všichni, kterých jsme se ve jménu Ježíše dotkli. Byl to neobvyklý pohled - stál jsem na pódiu a díval se na množství „pobitého Hospodinova lidu.“ Leželi na všech možných místech kolem pódia a dokonce i v uličkách! Ale nejslabší byl zvuk té nebeské hudby, když se hlasy lidí spojily ve chvále Boha. Duch svatý naplnil poslušné věřící a oni začali mluvit novými jazyky a vyvyšovali Boha (viz Marek 16:17; Skutky 10:46).

Ačkoliv si nemyslím, že bych měl dar uzdravování, stovky lidí byly na tomto shromáždění zázračně uzdraveny. Nemyslím si, že bych měl nějaký z darů Ducha nebo že bych mohl nějaký dar druhým předat. Přesto byly každý večer zapojeny všechny dary Ducha. Bůh potvrzoval své slovo následnými zázraky!

Jak to, že jsem ve výsledcích své služby viděl takovou změnu? Ptáte se PROČ? Což vám to nedošlo?

Konečně se mi podařilo odškrtnout poslední bod ze seznamu! Halelujah! Častokrát jsem se téměř vzdával naděje, že snad budu někdy schopn poslední bod odškrtnout. Ale nakonec se mi to podařilo! S Boží milostí to bylo NA VĚKY PRYČ!

S odškrtnutím posledního požadavku ze seznamu přišlo naplnění zaslíbení. Když jsme kázali Boží slovo, nemocní byli ve jménu Ježíše uzdraveni, démoni byli vyhnáni a děly se obrovské zázraky!

Následující kapitoly jsou věnovány všem, kteří hladoví po BOŽÍ MOCI, KTERÁ KONÁ ZÁZRAKY.

Kapitola 2

ŽÁK NENÍ NAD SVÉHO UČITELE

To jsou divná slova! Proč mi Bůh říká právě toto?

Ta slova jsem někde četl, ale kde? (Později jsem zjistil, že se nacházejí v Matouši 10:24). Ale toto byl Boží hlas, který mluvil přímo ke MNE. Stejný hlas promluvil k Petrovi ve Skutcích 10:15: „*Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté.*“ Naslouchal jsem Božímu hlasu. Všechny ostatní hlasy v mé mysli, které by se mohly pokoušet o výklad tohoto poselství byly, alespoň v tuto chvíli, úplně vymazány. Ptal jsem se Boha na řešení mého problému a on mi nyní odpovídal.

Především jsem potřeboval zjistit, že není žádná *možnost*, abych byl nad svým Mistrem Ježíšem.

Řekneš: „Co je na tom tak zvláštního? Nikdo by se přece nesnažil být nad JEŽÍŠEM!"

Moment! Možná jsi hledal a očekával to samé, co já. V Janovi 14:12 jsem četl Boží zaslíbení: „*Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci.*” Ačkoliv bylo málo pravděpodobné, že by někdo mohl skutečně dělat větší zázraky než Ježíš, vypadá to, že přesto právě o tom Bible mluví. Častokrát jsem přemýšlel nad významem tohoto verše. Představa, že by žák mohl konat větší zázraky než jeho učitel, byla v přímém rozporu s tímto veršem. Toto zaslíbení je pravdivé stejně jako ostatní Boží zaslíbení, když jim správně porozumíme. Ježíš byl sám a byl omezený časem a způsobem dopravy k působení v malé oblasti s menším množstvím lidí. Věřící v Boha jsou dnes rozptýleni po celé zemi. Mnozí ze současných Ježíšových následovníků objeli svět, díky elektrickým zesilovačům kázali tisícům lidí najednou a skrze rozhlas a televizi zasáhli obrovské neviditelné zástupy. Tímto způsobem přinesli vysvobození mnohem větším zástupům než Ježíš. Kde Ježíš mluvil ke stovkám, jeho následovníci zasahují tisíce. Mocné skutky, které dnes vidíme, jsou TY SAMÉ SKUTKY, které dělal on - jsou větší v množství ale ne v kvalitě. Každému věřícímu byla přislíbena ta samá moc, jakou používal Ježíš. Představte si, co vše bychom mohli dokázat, kdyby všichni Ježíšovi následovníci začali používat tuto moc.

Slova citovaná na začátku této kapitoly byla úryvkem Kristova poselství pro dvanáct věřících. Učedníci byli vysláni, aby dělali věci, ke kterým povolal Bůh i mě - měli *uzdravovat nemocné, očišťovat malomocné, křísit mrtvé, vymítat demony, zadarmo jste dostali, zadarmo dejte* (Matouš 10:8). Ale tato nádherná zaslíbení moci obsahovala i varování před pronásledováním - *budou vás vodit před vládců a krále kvůli mně* (verš 18). *Vydá na smrt bratr bratra a otec dítě, povstanou děti proti rodičům a připraví je o život* (verš 21). Ačkoliv měli Kristovi následovníci stejnou moc a mohli dělat to samé, co Ježíš, nedostali zaslíbení o vysvobození z tohoto pronásledování. I Kristus byl pronásledovaný. Kdyby mohli Kristovi učedníci dělat to samé, co on, a přitom být zbavení pronásledování, pak by opravdu byl žák nad svého učitele.

„*A všichni., kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, zakusí pronásledování*” (2.Timoteovi 3:12).

Pronásledování je jedním z všeobecných následků projevené moci. Dokud byl Ježíš v tesařské dílně v Nazaretu, nebyl pronásledovaný. Ale jakmile začal dělat mocné činy, nazývali ho hned „knížetem démonů” a častokrát se pokusili připravit ho o život (viz Lukáš 4:29). Bezmocní náboženští vůdcové se obávali jeho obrovské moci a pronásledovali ho až do ukřižování.

Dokud byl Petr pouhým rybářem, považovali ho za „dobrého člověka”. Ale jakmile uzdravil chromého, uvrhli ho do vězení (viz Skutky 3:7; 4:3). Dokud byl Štěpán pouhým „členem” první církve v Jeruzalémě, vycházel se všemi dobře. Ale jakmile začal *činit mezi lidem veliké divy a znamení* (Skutky 6:8), předvolali ho k soudu a byl ukamenován.

Ani Pavel nemusel kvůli svému náboženství utíkat, aby si zachránil život, dokud se nesetkal nadpřirozeně s Bohem.

Než jsem se rozhodl, že budu mít vše, co mi Bůh jako svému služebníku slíbil, setkal jsem se osobně jen s velmi malým odporem.

I ty se nesetkáš s příliš velkým odporem nebo pronásledováním, dokud budeš pouze „normálním křesťanem.” Ale když přijmeš do svého života Boží zaslíbení a začneš dělat NEOBVYKLÉ, přijde pronásledování!

Zdánlivě bude tento odpor přicházet od lidí, ale ve skutečnosti je řízený Satanem, velitelem nepřátelské armády. Využívá všech forem boje od přímého útoku až k aktivitám v podobě „páté kolony.”

Znovu a znovu Ježíš doporučoval svým učedníkům, aby si spočítali náklady za jeho následování. Kdyby se jim zdála cena příliš velká ve srovnání s hodnotou požehnání, dal jim možnost odejít. Dokonce i náš učitel *místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž,*

nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu (Židům 12:2).

Každý, kdo se chce podílet na Boží moci a slávě, musí projít stejnou stezkou utrpení, věrnosti a zasvěcení, jako Ježíš.

Pokud chceš na tomto světě zažít plodný a mocný život a chceš s Bohem sdílet nebeskou slávu, nemůžeš být nad svého učitele. Z rukou lidí, pro které kázal, okusil Boží Syn odmítnutí, pronásledování, kruté bičování a ukřižování. I učedníci pravděpodobně mnoho vytrpěli ve snaze přinést zajatým evangelium o vysvobození. „*Jestliže s ním vytrváme, budeme s ním i vládnout*“ (2.Timoteovi 2:12).

Kristus odmítnul všechny pozemské ambice - vzdal se i příležitosti vládnout tomuto světu (viz Matouš 4:8-10). Pokud má jeho učedník poznat opravdovou moc, musí mít jeden Boží záměr, musí přijmout pouze Ježíšovu nabídku a všechny ostatní odmítnout, i kdyby byly sebelákavější. Jeho volání se musí podobat Kristovu prohlášení: „*Zde jsem, abych konal, Bože, tvou vůli* (Židům 10:7). Musí být schopen říct stejně jako Pavel: „*A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno*“ (Filipským 3:8).

Aby mohl Boží Syn vymítat démony, strávil dlouhé hodiny se svým Otcem. Řekl: „*Takový duch nevyjde jinak než modlitbou a postem*“ (Matouš 17:21). Proto jistě i jeho učedník musí strávit mnoho hodin v půstu a s modlitbou. Než bude moct vymítat takové démony, musí čekat na Boha a musí se učit myslet a jednat v souladu s Bohem.

„*Je třeba stále se modlit a neochabovat*“ (Lukáš 18:1). Stálá a navyklá modlitba byla jednou z nejméně charakteristických věcí v Kristově životě. Když chtěl Jidáš najít Ježíše, aby ho vyzradil kněžím, věděl, že ho najde v zahradě, kam se Ježíš chodil modlit. Modlitba byla pro našeho Pána mnohem důležitější než vyučování a uzdravování. Nenechal se hnát zástupy, které se k němu *stále více scházely, aby ho slyšely a byly uzdravovány ze svých nemocí* (Lukáš 5:15). Ježíš odešel na poušť a modlil se tam. Modlitba pro něho byla důležitější než dělání zázraků, protože zázraky nepřicházejí samy od sebe. Modlitba je příčinou a zázrak je následkem. Modlitba byla pro Ježíše důležitější než spánek a odpočinek. „*Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil*“ (Marek 1:35). A znovu, „*Vyšel na horu k modlitbě; a celou noc se tam modlil k Bohu*“ (Lukáš 6:12).

Pokud by mohli učedníci bez modlitby dosáhnout stejných výsledků jako Ježíš, byli by větší než jejich mistr. „*Žák*“ by se mohl naučit lepší a efektivnější metodě, než kterou ho naučil jeho „učitel.“ Ve světě se to občas stává. Hudebník může překonat schopnosti svého učitele. Malíř může malovat neskonale krásněji, než učitel, který ho učil dělat správné tahy štětcem. Vědec může odhalit věci, které jeho učitelé nikdy neznali. Ale žák Ježíše Krista NEMŮŽE být větší než jeho učitel. Nemůže se naučit něčemu, co by Ježíš neznal. K Boží moci nemůže najít zkratku. Pokud se o to pokusí, setká se se zklamáním a zármutkem. Jeho život ztroskotá a jeho služba bude k ničemu.

„*Stačí, aby žák (učedník) byl jako jeho učitel (mistr).*“ (Matouš 10:25)

Kapitola 3

KAŽDÝ BUDE DOKONALÝ, BUDE-LI JAKO JEHO MISTR

Můj duch byl pokořen a téměř rozdrcen slovy z první zprávy. Posléze však byl pozdvižen dalším zjevením. Uvědomil jsem si, že ačkoliv nemohu být nad svého Mistra, Bůh řekl, že mám být jako můj Mistr (viz Lukáš 6:40)!

Toto není zaslíbení, které by se mohlo naplnit až někdy po Kristovu příchodu, jak si někteří mysleli. Pro Kristovy následovníky to znamenalo - teď a tady! Pán mi dal přímo toto zaslíbení jako pokyn. Ale poněvadž je to citát z Písma, neplatí pouze pro mě, ale pro každého, kdo tomu bude věřit! To znamená i pro tebe! I ty můžeš uzdravovat nemocné! I ty můžeš vidět zázraky! I ty můžeš používat dary Ducha (viz 1.Korintským 12:8-11)! Můžeš konat skutky, které konal Bůh! Řekl, že to dokáže a on nemůže lhát!

„Bůh není člověk, aby lhal, ani lidský syn, aby litoval. Zdali řekne, a neučiní, promluví, a nedodrží? (Numeri 23:19).

„Ale svoje milosrdenství mu neodejmu, nezradím svou věrnost“ (Žalm 89:34).

Tehdy *„každý bude dokonalý (kdo splní všechny požadavky), bude-li jako jeho mistr“ (Lukáš 6:40).* Pokud by se mi podařilo splnit všechny požadavky, byl bych jako můj Mistr!

Někteří lidé říkají: „Ale to je nemožné, protože on byl Bůh a my jsme lidé.“ Takoví lidé znevažují jasné poselství Bible: *„Neujímá se přece andělů; ale ujímá se potomků Abrahamových. Proto musel být ve všem jako jeho bratři“ (Židům 2:16,17).*

„Nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponižil“ (Filipským 2:7,8).

„Člověk Kristus Ježíš“ (1.Timoteovi 2:5).

Jednou v noci byli učedníci s Ježíšem v malé loďce a moře se rozbouřilo. Učedníci se začali obávat o své životy. Ježíš pak pokáral vítr a moře a okamžitě nastal klid. Muži v lodi se divili: *„Kdo to jen je?“ (Matouš 8:27).*

I dnes je tato otázka voláním mnohých, když pozorují Boží učedníky, kteří vírou získávají Boží zaslíbení a uzdravují nemocné, křísí mrtvé a slouží Slovem (jak to řekl Ježíš v Markovi 16:17,18), které je potvrzováno následnými nadpřirozenými zázraky. Mnozí je považují za podivíny s odlišnými způsoby chování. Ale tito lidé jsou normální. Jsou to obyčejní, běžní lidé, kteří jsou plni Ducha svatého a závisí na Bohu jako jeho dělníci. Uvědomili si, že mohou být jako jejich Mistr a zasvětili své životy pro dosažení cíle.

Když lidé v Lystře viděli, jak Pavlův příkaz přinesl uzdravení chromému muži, který byl od narození nemocný, řekli: *„To k nám sestoupili bohové v lidské podobě“ (Skutky 14:11).* Jako nevzdělaní pohané nemohli vědět, že by člověk mohl mít takovou moc. Některým křesťanům je však i dnes neznámá Boží moc, kterou Bůh dal svému lidu k dispozici. Tito ubozí pohané chtěli Pavlovi a Barnabášovi obětovat oběti, ale oni se tomu bránili: *„Vždyť i my jsme smrtelní lidé jako vy. Zvěstujeme vám, abyste se od těchto marných věcí obrátili k živému Bohu“ (Skutky 14:15).*

Ježíš byl opravdu Bohem, stejně jako i člověkem. I když byl člověkem, chodil po zemi a konal zázraky. My, jeho učedníci, se nepotřebujeme ptát: „Co je to za Boha?“ Raději bychom se měli ptát: „Co je to za člověka?“

Na základě vlastního Ježíšova prohlášení byl Ježíš součástí Boží trojice složené z Otce (Jehovy), Syna (Ježíše Krista) a Ducha svatého. Byl již před vytvořením světa a podílel se při práci na stvoření (viz Jan 1:1-3). Nebyl pouze S Bohem a JAKO Bůh - ON BYL BŮH. Měl všechny Boží charakteristiky. Stejně jako Otec byl i on všemohoucí, vševědoucí, všudypřítomný a věčný. I dnes je stejný a sedí oslavený v nebi po Boží pravici. Na konci své pozemské služby byl již připraven na své obětování a ukřižování a modlil se: *„Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokončil dílo, které jsi mi svěřil. A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět“ (Jan 17:4,5).*

Sláva mu patřila dříve, než svět existoval! A i dnes mu patří jeho sláva!

Ale když na sebe vzal lidské tělo, odložil svou slávu a narodil se jako bezmocné dítě. Narodil se z ženy, byl obřezaný jako všichni ostatní židovští chlapci a během svého dětství a dospívání rostl tělesně i v moudrosti (viz Lukáš 2:52). Zažil každou slabost a omezení lidského těla a krve. *„Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich“ (Židům 2:14).* *„Vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu“*

(Židům 4:15).

„*To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic*“ (Jan 1:2,3). Během svého pobytu na zemi v lidském těle Ježíš používal stejnou moc, která je dnes přístupná každému věřícímu! Kdyby Ježíš znovu jasně nevysvětloval, že to je jeho plán, bylo by takové prohlášení rouháním.

„*Dokonalý bude každý, bude-li jako jeho mistr*“ (Lukáš 6:40 - kral).

„*Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa*“ (Jan 17:18)

„*I on bude činit skutky, které já činím*“ (Jan 14:12)

Ačkoliv byl všemohoucím Bohem, během své pozemské služby prohlásil: "*Syn nemůže sám od sebe nic činit. ... Sám od sebe nemohu dělat nic*" (Jan 5:19,30), „*Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky*" (Jan 14:10).

Odpověď na otázku učedníků: „*Co je to za ČLOVĚKA?*“ nenajdeme v božské moci, kterou používal dřív než *byl učiněn tělem a přebýval mezi námi.*“ (Jan 1:14) ani v moci, kterou má dnes v nebi. Odpověď můžeme najít pouze v jeho pozemském (lidském) životě. Jeho život byl PŘÍKLADEM pro ty, kteří zde zůstali, aby dokončili dílo, které Ježíš během svého pobytu na zemi započal. „*Zanechal vám tak PŘÍKLAD, abyste šli v jeho šlépějích*" (Í.Petr 2:21). Byl naším učitelem (mistrem) a my (každý, kdo je dokonalý) jsme jeho učenci a máme tedy být jako náš Mistr! Kdyby nepoužíval moc, která by nám byla přístupná, nebylo by možné následovat jeho příklad.

Ale nechal nám zde zaslíbení, že přijmeme stejnou MOC ze stejného Zdroje jako on!

„*Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni MOCÍ z výsosti*" (Lukáš 24:49).

„*Ale dostanete MOC Duchu svatého, který na vás sestoupí*" (Skutky 1:8).

„*Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět demony a mluvit novými jazyky...na choré budou vkládat ruce a uzdraví je*" (Marek 16:17,18).

„*Hle, dal jsem vám MOC...nad všelikou mocí nepřítelů*" (Lukáš 10:19).

„*Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím*" (Jan 14:12).

„*Byl bohatý (v nebeské slávě a božské moci), ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli*" (2.Korintským 8:9). Všechno své velké bohatství a moc odložil jako plášť. „*Nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí*" (Filipským 2:7). Tradice vyvinula teorii, že uskutečňoval zázraky i během svého dětství. Ale Boží slovo jasně prohlašuje: „*Tak učinil Ježíš v Káně Galilejské POČÁTEK svých znamení*" (když proměnil vodu ve víno) (Jan 2:11). Dokud na něho nesesetoupil Duch svatý, neprojevovala se žádná nadlidská moc a nekonal žádné zázraky (viz Matouš 3:16,17; Jan 1:33). Až když *Bůh obdařil Ježíše z Nazaretu Duchem svatým a mocí, (potom) Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci d'áblů, neboť Bůh byl s ním.* (Skutky 10:38). To bylo tajemstvím úspěchu jeho lidského života.

Co to bylo za člověka?

BYL POMAZANÝ DUCHEM SVATÝM A MOCÍ. A Bůh byl s ním!

Ale nezapomeň - Ježíš byl každým coulem člověk! Setkal se - a porazil - KAŽDÉ POKUŠENÍ známé lidstvu! Ačkoliv byl všudypřítomný jako Bůh, jako člověk mohl být pouze na jednom místě. Jako Bůh nespal a nedřímá (viz Žalm 121:4). Jako člověk však přesto trpěl únavou (viz Jan 4:6) a potřeboval spánek (Matouš 8:24). Po vlastních zaprášených a unavených nohách putoval v horku z místa na místo a jeho cestovní vzdálenosti byly omezené rychlostí jeho chůze. Jeho nohy, které chodily po čistých zlatých nebeských ulicích, byly otláčené od prašných a kamenitých cest a špinavých, nedlážděných orientálních ulic v Palestině. Proto si tolik cenil chladivé očištné koupele nohou, která zde byla zvykem před jídlem, když se mu nějaký nesobecký člověk rozhodl takto posloužit! Trpěl hladem a žizní, samotou, únavou a bolestí. Písmo říká: „*Všechna lesní zvěř mi patří i dobytek na tisíci horách...mě patří svět se vším, co je na něm*" (Žalm 50:10,12). Přesto si na to jako člověk

nedělal žádné nároky. Byl chudší než lišky a ptáci, protože neměl kde složit hlavu (viz. Lukáš 9:58).

To vše pro nás dobrovolně vykonal, abychom se mohli podílet na bohatství jeho slávy. Na poušti přišel Satan k Ježíši (viz. Matouš 4:3,4) a v prvním pokušení měl Ježíš použít stvořitelenskou moc věčného Božího syna, aby mohl uspokojit svůj lidský hlad. Kdyby to udělal, byl by ve všem stejný, *jako jeho bratři*. Satan ho k tomu chtěl nalákat. Ale Ježíš tomuto pokušení nepodleh.

V jeho odpovědi nebyl ani náznak Božství. Odpověděl jasně, ale jako člověk: „*Nejenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst*“ (Matouš 4:4). '

Ježíš o sobě často rád mluvil jako o Synu člověka.

Z Bible je jasné, že Ježíš na sebe vzal naši přirozenost a omezení, aby nám mohl být opravdovým příkladem. Vede nás to k tomu, abychom tento příklad pečlivě studovali a měli na mysli otázku: *Jak svatě a zbožně musíte žít vy kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne?*“ (2.Petr 3:11).

Ježíš byl člověk s mocí. Mluvil jako člověk s autoritou (viz. Marek 1:22). Lidé se tomu divili, protože tehdejší náboženští vůdcové o této moci vůbec nic nevěděli. Učili o tradicích, teoriích a teologických vysvětleních. Když Ježíš porušil svými autoritativními slovy všechny hranice jejich vyumělkovaných nauk, udělal jim čáru přes rozpočet! Tradiční náboženští vůdcové nemluvili jako on, protože neměli autoritu nad mocí nepřitele. Kolik dnešních „náboženských“ vůdců mluví jako zákoníci a farizeové? Kdo je stejný JAKO jeho mistr, mluví s autoritou - se stejnou autoritou, kterou Kristus přijal od Otce, když byl zde na zemi (viz. Jan 5:26,27). Přišel v Otcově jménu (viz. Jan 5:43) (a přišel jako jeho zákonitý AGENT), aby činil skutky svého Otce. „*Musím konat skutky toho, který mě poslal*“ (Jan 9:4). Když byl Ježíš na zemi, vybral si učedníky (nejdříve dvanáct v Lukáši 9:1, pak dalších sedmdesát v Lukáši 10:1,19), učinil z nich své „zástupce“ a dal jim stejnou plnou moc, jakou měl i on. Učedníci se divili: „*Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu*“ (Lukáš 10:17). Připravovali se pod jeho přímým dohledem, aby po jeho odchodu k Otci mohli pokračovat *ve všem, co Ježíš činil a učil* (Skutky 1:1).

Ježíšovo dílo se po jeho návratu k Otci nemělo zastavit. Před svým odchodem předal učedníkům příkaz a autoritu potřebnou k pokračování na jeho díle.

KAŽDÝ BUDE DOKONALÝ, BUDE-LI JAKO JEHO MISTR

Kdo v něho věří, je jeho agentem a dostal příkaz, aby v jeho jménu (jeho autoritou nebo plnou mocí) dělal to samé, co by dělal Ježíš, kdyby zde byl v těle! „*Ve jménu mém budou vyhánět demony a mluvit novými jazyky; budou brát hady do ruky (nepokoušet Boha, ale jen pokud se to stane náhodou, jako Pavlovi ve Skutcích 28:3-5) a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je*“ (Mar. 16:17, 18). „*A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu*“ (Jan 14:13).

Ježíš vložil do církve dary *aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby; k budování (vzdělávání) těla Kristova (jeho církve) (Efezským 4:12)*. Tyto dary umožňují všechny mocné a velké věci, které Ježíš dělal, když zde byl v těle (viz. 1 .Korintským 12:7-11).

Ježíš nikdy náznakem ani přímým prohlášením neučil, že by po jeho odchodu tato moc zmizela ze světa. Ve svém posledním přikázání učedníkům prohlásil: „*Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte (protože tato moc patří jemu a skrze něho i nám -Lukáš 24:49, Skutky 1:8) ke všem národům...učte je zachovávat (poslouchat) všechno (uzdravovat nemocné, očišťovat malomocné, křisit mrtvé, vymítat demony -zadarmo jste přijali, zadarmo i dejte -Matouš 10:8) co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku*“ (Matouš 28:18-20).

Učedníci byli pomazaní Duchem Svatým (viz. Skutky 2:4) a *vyšli, všude kázali; a Pán SNIMI působil a jejich slovo POTVRZOVAL ZNAMENÍMI*“ (Marek 16:20).

Dokud budou lidé pomazaní Duchem Svatým a dokud Bůh bude s nimi, budou se dít stejné věci, jako dělal Ježíš až *do skonání světa* (Matouš 28:20).

Učedník nemá být nad svého mistra, ale má být jako jeho velký mistr!

Pokud se mu však máme podobat v jeho moci, musíme se mu podobat i v jeho svatosti, zasvěcení, pokoře a soucitu. Musíme se mu podobat v jeho modlitbě a vztahu s Otcem. Musíme se mu podobat ve víře. Musíme se mu podobat v půstu a sebezapření. Kdyby bylo možné podobat se Ježíši v moci bez ceny, kterou platil, pak by mohl být služebník nad svého Pána.

Za vše, co Bůh lidstvu nabízí, se musí zaplatit. Na jednu stranu je vše zadarmo, ale stále je zde cena poslušnosti a připravenosti. Dokonce i spasení, které je zadarmo, může být naše pouze tehdy, když poslechneme Boží volání k pokání a uvěříme v Pána Ježíše Krista. „Dar Ducha Svatého“ nám patří také teprve tehdy, až ho poslechneme (viz. Skutky 5:32). Boží moc, kterou měl Ježíš, je pro všechny, kteří splní podmínky - *ale dokonalý bude každý, bude-li jako jeho mistr* (Lukáš 6:40 - kral).

Kapitola 4

BUĎTE DOKONALÍ

Tato slova mě vyděsila mnohem víc, než to, co mi Bůh doposud řekl. To bylo příliš! Má snad nějaký smrtelník naději, že bude dokonalý? Bůh by mě však o to nežádal, kdyby věděl, že to nemůžu dokázat! A toto byl bezpochyby Boží hlas. Požádal jsem svého nebeského Otce o chléb a on by mi nedal kámen. Je to vzrušující zjištění, že i toto je citát z Bible z Matouše 5:48. Je to Kristovo přikázání nejen pro mě, ale pro všechny, kdo budou *syny nebeského Otce* (verš 45).

Dokonalost je cíl určený Kristem pro každého křesťana. Ne každý dosáhl cíle a žádný křesťan se také nemůže chlubit, že by ho již dosáhl. Dokonce i velký apoštol Pavel prohlásil: „*Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil*“ (Filipským 3:12). Žádný křesťan, který je hoden tohoto názvu, nebude spokojený, dokud nebude dokonalý. Nikdo by neměl omlouvat své nedokonalosti, ale měl by je považovat za neúspěch při dodržování Kristova příkazu a měl by doopravdy usilovat o jejich překonání. Dokonalost je cíl!

Pro ty, kterým bylo řečeno, že kromě Krista nebyl nikdo dokonalý, budeme citovat Boha, který sám připisoval některým lidem dokonalost. Tito lidé si dokonalost nepřivlastňovali, ale Bůh je za dokonalé prohlásil.

Především to byl Job. Hrdina nejstarší knihy Starého zákona byl dokonalý. Jeho přátelé ho za dokonalého nepovažovali a obviňovali ho z pokrytectví (viz Job 8:6,13). Ani Satan ho nepovažoval za dokonalého a obviňoval ho, že slouží Bohu pouze kvůli materiálnímu požehnání, které mu Bůh dal. Dokonce i Job byl ochotný připustit, že není dokonalý, protože prohlásil: „*Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu*“ (Job 42:6). Ale když na něho Satan žaloval před Hospodinem, Bůh prohlásil: „*Zdalipak sis všiml mého služebníka Joba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný (dokonalý) a přímý*“ (Job 1:8). Bůh tehdy ke prospěchu všech čtenářů Bible dodal definici lidské dokonalosti - *vystříhá se* (vyhýbá, varuje se) *zlého*.

Kdybychom někoho nazvali dokonalým, mnozí by namítali, že nikdy dokonalého člověka neviděli. V době Joba Bůh prohlásil, že našel, pouze jednoho. I v době Noeho našel Bůh pouze jednoho. I Noe byl Bohem prohlášen za dokonalého! *Noe byl muž spravedlivý, bezúhonný (dokonalý) ve svém pokolení; Noe chodil s Bohem* (Genesis 6:9).

Někteří tvrdí, že kdyby byl někdo dokonalý, okamžitě by byl vytržen do nebe jako Enoch. Ale Bible říká, že Enoch *chodil s Bohem* a nebyl vzat do nebe (Genesis 5:22,24) a *než byl přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu* (Židům 11:5).

Starozákonní svatí byli dokonalí dokonce ještě před vydáním Zákona. Nepřivlastňujeme jim žádnou božskou nebo nadlidskou dokonalost. Byli to lidé poddaní stejným vášním jako my, ale znali Boha, báli se ho a dodržovali jeho přikázání. Pečlivě se vyhýbali všem hříchům cizoložných lidí, mezi kterými žili v těch nejhorších dobách v historii.

Byla dokonalost možná i v době Zákona?

Mojžíš předčítal celému shromáždění Izraele Boží poselství a prohlásil: „*Budeš se dokonale držet Hospodina, svého Boha*“ (Deuteronomium 18:13).

Lidé jsou někdy kritičtější než Bůh. Když si Miriam a Áron ztěžovali na Mojžíše, Bůh k nim promluvil ze sloupu oblaku: „*Můj služebník Mojžíš... má trvalé místo v celém mém domě*“ (Numeri 12:7). Ačkoliv tento verš neobsahuje slovo „dokonalý,“ přesto jistě splňuje definici napsanou v Jobovi 1:8.

David si nemyslel, že by dokonalost byla nedosažitelná, protože v jednom ze svých inspirujících žalmů napsal: „*Obezřetně půjdu bezúhonnou (dokonalou) cestou... budu žít v bezúhonnosti (dokonalosti) srdce ve svém domě*“ (Žalm 101:2).

Tito a bezpochyby mnozí další (jako například Daniel, Josef, Abrahám, Eliáš a Elizeus) žili ve svatosti (dokonalosti), aniž by mohli mít užitek z výhod, které dnes máme k dispozici. Bůh dal novozákonní církvi celé Písmo. „*Veškeré písmo pochází z Božího Ducha a je dobré (prospěšné)... aby Boží člověk byl náležitě (dokonale) připraven ke každému dobrému činu*“ (2.Timoteovi 3:16,17).

Kristus byl kázán až v období novozákonní církve. „*Jeho zvěstujeme, když se vši moudrosti napomínáme a učíme všechny lidi, abychom je mohli přivést před Boha jako dokonalé v Kristu*“ (Koloským 1:28).

Kristus dal své novozákonní církvi *apoštoly, proroky, evangelisty, pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby - k budování Kristova těla* (Efezským 4:11,12).

Starozákonní svatí nedostali slavné vylití Ducha svatého, který je stále s námi a je naším utěшитelem, učitelem a průvodcem (viz Jan 14:26). Duch svatý byl dán nám - každému, kdo poslouchá Boha (viz Skutky 5:32).

Pro nás by mělo být mnohem jednodušší žít dokonalý život, než pro ty, kteří žili před tím, než byl dán Duch Svätý! Bůh říká: „*My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: „Budu přebývat a procházet se mezi nimi... a proto vyjděte z jejich středu a oddělte se, praví Hospodin a ničeho nečistého se nedotýkejte, a já vás přijmu a budu vám Otcem a vy budete mými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů.*“ *Když máme taková zaslíbení, moji nejmilejší, očistme se od každé poskvrny těla i ducha a přivedme k cíli (k dokonalosti) své posvěcení v bázni Boží*“ (2 .Korintským 6:16-7:1).

Tato zaslíbení nám patří a my se můžeme očistit od veškeré špíny! Skrze Boží bázeň můžeme být dokonalejší ve svatosti! Stejně jako Job se můžeme bát Boha, vyhýbat se zlému a být dokonalí v Božích očích. To není nic nového. Nauku o naprostém posvěcení vyučovalo mnoho výjimečných Kristových služebníků po celou dobu existence církve a většina denominací to přijímá jako zdravé učení. Jedno z takových prohlášení víry najdeme v ústavě Všeobecné rady Assemblies of God. (Minutes and Constitution, with Bylaws, Revised (1949 edition), strana 38, odstavec 9)

Naprosté posvěcení

„Písmo vyučuje o životě ve svatosti, bez které žádný člověk nespátří Pána. S pomocí Ducha svatého budeme schopni poslechnout příkaz: „*Budte svatí, neboť i já jsem Svätý.*“ Boží vůlí pro každého věřícího je naprosté posvěcení. Měli bychom o ně horlivě usilovat skrze poslušnost Božímu slovu. Židům 12:14; 1.Petr 1:15,16; 1 .Tesalonickým 5:23,24; 1.Jan 2:6.

Nazývej to, jak chceš - dokonalost, svatost, naprosté posvěcení - nejen, že je to možné, ale je to Boží příkaz.

„Bud'te i vy svatí v celém způsobu života“ (1 .Petr 1:15).

„Bud'te tedy dokonalí“ (Matouš 5:48)

Možná řekneš: „Ale já znám tolik křesťanů a dokonce kazatelů, kteří říkají, že nemůžeš být dokonalý a nemá ani cenu se o to pokoušet.“

I my je známe, ale oni neuzdravují nemocné ani nevymítají démony! Hřích je d'áblův most do tvého života. Dej mu most a on tě okrade o moc!

Ježíš d'áblovi nedovolil, aby získal jakýkoliv most v jeho životě. Těsně před svým ukřižováním Ježíš prohlásil: *přichází vládce tohoto světa* (Satan). *Proti mně nic nezmůže* " (Jan 14:30). Ježíš měl moc dokončit dílo, kvůli kterému přišel na zem, protože na něm Satan nemohl nic najít - ani jeden most malého hříšku nebo samolibosti.

Ani Boží následovníci by tedy neměli Satanovi dovolit, aby si na pobřeží jejich životů vybudoval most.

„Nedopřejte místa d'áblu“ (Efezským 4:27). Dábel se tě snaží donutit k představě, že nedokáže svůj život udržet čistý od jeho odporných přistávacích ploch. Pokud mu ponecháš ve svém životě základnu, přes kterou bude moci vstupovat do tvého života, bude sabotovat každé tvé úsilí a práci pro Boha a obere tě o moc, kterou potřebuješ. Práce, kterou ti Bůh zadal, pak zůstane nedokončená. Neuvidíš uzdravené nemocné ani osvobozené zajatce. Když se pokusíš vymítat démony, budou se ti smát: „Nechal sis nás ve svém životě a chceš nás vyhánět z ostatních?“ Démoni znají Kristovu moc. Znají moc Duchem naplněného křesťana a bojí se jí. Ale nebojí se lidí, kteří nejsou svatí.

Sedm synů Žida a kněze, který se jmenoval Sceva, používalo ta samá slova jako Pavel. Ve jménu Ježíše přikazovali démonům, aby vyšli z posedlého člověka, ale bez Pavlovy svatosti a posvěcení nemohli mít stejný výsledek jako on. *„Ale zlý duch jim řekl: "Ježíše znám a o Pavlovi vím. Ale kdo jste vy? Tu člověk, ve kterém byl ten zlý duch, se na ně vrhl, všechny je přemohl...že utekli nazí a plní ran "* (Skutky 19:15,16). Nemysleli si, že svatost je tak důležitá, ale zjistili, že ji nelze přehlížet, pokud chtějí používat Boží moc činící zázraky! Reakce démonů nemusí být vždy tak okamžitá a násilná, protože tito „Židé tuláci“ se pokoušeli o to samé již předtím, ale poprvé se nestkali s takovým projevem. Nikdy se jim ale nepodařilo démona vyhnat.

Démoni utíkají pouze před mocí Krista a nebo před životem naplněným Kristem. Je nemožné mít Boží moc bez svatosti, protože Ježíš řekl: *„Ale dokonalý bude každý, bude-li jako jeho mistr“* (Lukáš 6:40).

O dokonalosti se dá říct víc. Na obranu možnosti poslechnout Boží příkaz: *„ Svatí bud'te, nebo já svatý jsem “* (1 .Petr 1:16), by se dala napsat celá kniha. Pro ty, kdo hladoví po pravdě a touží po Boží moci činící zázraky, bylo řečeno dost.

Ale stojí to víc než vědomí, že svatost je dosažitelná. Musíš vědět *jakým způsobem* ji získat.

Ne všichni křesťané došli až k cíli. Ne každý Kristův následovník má moc, kterou mu Ježíš přislíbil. Dokonce ani dvanáct učedníků nemohlo vyhnat jednoho démona poté, co v Ježíšově jménu uskutečnili mnoho zázraků (Matouš 17:15,16). Když Ježíš tohoto démona vyhnal, učedníci se ho ptali, proč se jim to nepodařilo. Podle něho byla příčinou jejich nevěra a nedostatek půstu a modlitby.

Těchto dvanáct vyvolených někdy postrádalo projevy ovoce Ducha a projevovaly se v nich takové skutky těla jako například pýcha (Marek 10:37), žárlivost (Marek 10:41) a hněv (Matouš 26:51). Nepoznali Boží plán a pokárali Ježíše, když jim vysvětloval, že bude zabit. Jednomu z nich Ježíš řekl:

„Jdi mi z cesty, Satane!...tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!“ (Matouš 16:23) Tito lidé nedosáhli dokonalosti, ale upřímně po ní toužili. Horlivě se snažili dosáhnout Boží zaslíbení a

Bůh je poctil a nebyl zahanben, když se nazval jejich Bohem.

Nenech se odradit, že ještě nejsi dokonalý. Konečné dokonalosti dosáhneme až když tváří v tvář spatříme Ježíše při jeho příchodu. Můžeme ale růst v milosti a dokonalosti. Tento růst musí pokračovat tak dlouho, jak dlouho budeme žít v tomto těle. Naši dokonalost můžeme přirovnat k ovoci na stromě. Čas od času se na stromě objeví poupě. Ačkoliv je zpočátku jablíčko malé, uvnitř může být dokonalé. Pravděpodobně ještě nemá velikost a zbarvení, jaké bude mít v budoucnu, ale vzhledem ke svému věku je v současnosti dokonalé. Když bude chráněné před mrazem a chorobami, bude zalévané a živené, vyrostе do dokonalého malého zeleného jablka. Jakmile se ho dotkne slunce a déšť, doroste na velké, krásné a zralé ovoce.

Ve svém dopisu Filipenským 3:15 Pavel mluvil o tomto „nedozrálém ovoci. *„Kdo je (Včetně Pavla) dokonalý, ať smýšlí jako my“* Tři verše předtím řekl: *„Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti“* (verš 12). Zde mluvil o konečné dokonalosti dozrálého ovoce. Mluvil o dokonalosti, která bude úplná až při vzkříšení z mrtvých. Pavel nepřehléhl již dosazenou dokonalost, ale s opravdovým křesťanským postojem nemohl být spokojen s tímto stavem. Ačkoliv neprohlásil, že je dokonalý, řekl: *„Běžím však ...jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli“* (verše 12-14).

Před úplnou dokonalostí nesmí dojít k zastávce. Ačkoliv může být nedorostlý křesťan v Božích očích dokonalý, přestane být dokonalý, jakmile bude se sebou natolik spokojený, že přestane růst! Když malé zelené jablíčko přestane růst, brzy uschne a spadne ze stromu. Dokonalost musíme udržovat a neustále o ni usilovat.

Růst pokračuje přijímáním potravy. *„Mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku (Bibli), abyste jím rostli ke spasení“* (1.Petr 2:2). Pokud máme *růst v milosti a poznání našeho Pána a Spasitele* (2.Petr 3:18), je nutné mít chuť po Božím slově. Skutečná láska k Božímu slovu je neoddělitelnou součástí naší současné dokonalosti a stejně tak tomu bude, až přijde Ježíš. *„Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu“* (2.Timoteovi 3:16,17).

Mnozí lidé mají spoustu času na čtení kreslených seriálů, časopisů a románů - na vše kromě Bible! Není divu, že nerostou! Není divu, že nemají moc uzdravovat nemocné a vymítat demony. Není divu, že nejsou dokonalí - a ani to neočekávají. Nesytí svou duši správnou stravou. *Růst ve známosti našeho Pána a Spasitele* přichází studováním Božího slova. Potřebujeme ho číst a věřit Božímu zjevení. Jeho slovo nemůže být lživé - a říká to, co si myslí!

Pro lidi, kteří jsou v Kristu, je zajištěna dostatečná ochrana. Může přijít jakékoliv pokušení a my nemusíme zhřešit, protože Bůh *„Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát“* (1.Korintským 10:13).

„Který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista“ (Filipenským 1:6).

„Ale Pán je věrný; on vás posílí a ochrání od zlého“ (2.Tesalonicenským 3:3).

„Tomu pak, který má moc uchránit vás před pádem a postavit neposkvrněné a v radosti před tvář své slávy“ (Juda 24).

Halelujah! Bůh nás podpoří a my budeme žít nad úrovní hřichu.

Neměli bychom ignorovat Satanovy plány. I on může citovat verše. Velmi rychle přijde s citátem z druhé poloviny Matouše 26:41 povzbudit nedokonalého křesťana: *„Váš duch je odhodlán, ale tělo slabé“*. Tato část by se nikdy neměla citovat bez první poloviny verše: *„Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení“*. Celý tento text dokazuje, že můžeme překonat slabost těla.

Žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost“ (Galatským 5:16). Můžeš si být jistý, že tento verš nebude Satan citovat nikomu. *„Skutky lidské svévole jsou zřejmé...ti, kdo takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím“*

(Galatským 5:19,21).

„*Dát se vést sobectvím (tělem), znamená smrt*“ (Římanům 8:6).

Ukryvej se za slabosti svého těla, pokud se ti to líbí, ale nepřehlédni následky, o kterých Bůh mluví! Nepřijímej Satanovy návrhy, ani když cituje verše. „*Vzepřete se d'áblu a uteče od vás*“ (Jakub 4:7).

Můžeš být dokonalý! Bůh říká, že můžeš. Pouze Satan říká, že ne.

Ve svém Slově pro tebe Bůh připravil stravu. Skrze svého Ducha ti zajistil ochranu a ve své církvi ti nabízí mocný vliv na tvou dokonalost. Aby mohla církev sloužit tomuto záměru, „*jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby*“ (Efezským 4:11,12).

Nemysli si, že dokážeš dosáhnout dokonalosti a přitom nebudeš dbát na Boží varování: „*Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku*“ (Židům 10:25). Najdi si dobrý domov v církvi, kde vyučují Boží slovo a věří mu, kde je Boží moc přítomná a vítaná, kde Bůh potvrzuje své Slovo znamením a kde Boží lid *mluví...co odpovídá zdravému učení*, (Titus 2:1). Vytvoř si zvyk účastnit se na místech, kde se Bůh setkává se svým lidem. Pouze tehdy ti mohou dary služebností, které Bůh vložil do církve, pomáhat k dokonalosti. Pro každé shromáždění církve Bůh naplánoval něco, co přispěje ke tvé dokonalosti.

Také trpělivost je součástí dokonalosti. „*A vytrvalost ať je dovršena skutkem, abyste byli dokonalí a neporušení, prosti všech nedostatků*“ (Jakub 1:4).

Také jazyk hraje důležitou roli, protože *všichni přece mnoho chybujeme. Kdo nechybuje slovem, je dokonalý muž a dovede držet na uzdě celé své tělo* (Jakub 3:2).

„*Především však mějte lásku, která všechno spojuje v dokonalosti*“ (Kolosenským 3:14).

Pokud chceš poznat cestu k dokonalosti, Kristus se ti ji snaží ukázat. Ukáže ti tvé oblíbené hříchy a ukáže, co ti brání v dosažení cíle.

Jednou padl k Ježíšovým nohám mladík a položil mu otázku: „Co mám dělat?“ Ačkoliv se tento mladík ptal na cestu ke spasení, Ježíš mu ukázal cestu k dokonalosti. „*Chceš-li být dokonalý, jdi...*“ (Matouš 19:21). Položil svůj prst na jeho oblíbené hříchy. Stejně jako mnoho jiných, i tento mladík měl dojem, že se od něho žádá příliš. Ale ve srovnání s věčným životem v budoucím světě to byla malá cena. Dnes je Ježíš stále stejný. Pokud přijdeš s otázkou, jak můžeš být dokonalý, nepošle tě bez odpovědi pryč.

Dokonalost a růst v dokonalosti je vždy cílem křesťanů. „*Běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši. Kdo je dokonalý, ať smýšlí jako my; a jestliže v něčem smýšlíte jinak, i to vám Bůh objasní*“ (Filipenským 3:14,15).

Během čtení této knihy ti bude Satan pravděpodobně našeptávat to samé, co faraón Mojžíšovi: „Obětujte v této zemi“ (viz Exodus 8:25). Jinými slovy, snaží se tě přesvědčit, že není nutné oddělit se od světských věcí ve snaze získat Boží moc.

Pokud budeš vytrvalý, řekne: „Dobře, ale nechod' příliš daleko“. Považuje za nebezpečné, když to vezmeš opravdu vážně.

Ale s Bohem nikdy nezajdeš příliš daleko. Můžeš zajít příliš daleko v hříchu a samolibosti. Ale pokud chodíš v Duchu, nemusíš se obávat, že zajdeš příliš daleko. Žádný věřící nedošel tak daleko, jak Bůh zamýšlel, pokud jeho službu následovala znamení. Nedošli jsme tak daleko, jak bychom měli, dokud po vkládání rukou nevidíme, jak jsou nemocní uzdravení! Dokud na shromáždění církve nepracuje všech devět darů Ducha, nezašla církev příliš daleko. Nedovol faraónovi (Satanovi), aby tě brzdil! Pokračuj! Jdi stále dál! Boží milost je pro tebe dostačující. Nedovol, aby ti cokoliv zabránilo přivlastnit si pro svůj život Boží zaslíbení, ať už jsi člen církve nebo služebník.

„*Směřujme k DOSPĚLOSTI (dokonalosti)*“ (Židům 6:1).

Kapitola 5

KRISTUS - NÁŠ PŘÍKLAD

„K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak PŘÍKLAD, abyste šli v jeho šlépějích. On, hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest. Když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě“ (1 .Petr 2:21 -23).

Tento verš každému upřímnému Božimu dítěti jasně ukazuje, že Kristus je naším PŘÍKLADEM ve slovu i v skutku! Můžeme žít jako Kristus a můžeme mluvit jako Kristus. Následování jeho příkladu nezávisí na stavu nohou nebo úst, ale na stavu srdce! *„Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost. Všechno toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka“ (Marek 7:21.23).*

„Nebo jak on sobě tebe váží v mysli své, tak i ty“ (Příslaví 23:7).

Než začneme žít jako Kristus a mluvit jako on, musíme nejdříve myslet jako on! To se nám podaří, pokud „zajmeme každou myšlenku do poslušnosti Kristu“ (viz 2. Korintským 10:5). To se nestane samo sebou. Je to výsledek odhodlaného zapálení, přiměřeného cíle a neustálé snahy, protože mysl ráda bloudí. Také to vyžaduje dobrovolnou změnu - vzdát se dosavadních způsobů myšlení a přijmout za svou Kristovu mysl. *„Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši“ (Filipenským 2:5).*

Ačkoliv se Satan snaží útočit zlými návrhy, můžeme žít vítězný myšlenkový život. Bůh se v Bibli nikde nezmínil, že člověk nebude pokoušen. Dokonce i Kristus byl pokoušen. Ale nemusíme zlé myšlenky ve své mysli rozebírat. Normální mysl je ukázněná mysl. Můžeme vyhnat zlé myšlenky, když svou mysl naplníme dobrými myšlenkami. Filipenským 4:8 nám radí: *konečně, bratří, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu. “* Ježíš myslel na dobré věci. Proto mohl žít a mluvit správně a mohl nám dát dobrý příklad k následování.

„Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. On, hříchu neučinil“ (1.Petr 2:21). Kristus nežil ve zlozvyku hříchu. Ani hřích neomlouval. Vzpíral se ďáblu a jeho pokušení, ačkoliv *na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu (Židům 4:15).* Je naším příkladem. Nyní je ochoten nám pomoci žít, jako žil on -jít v jeho šlépějích!

„Kdo v Synu zůstává, nehřeší“ (1.Jan 3:6).

To je v rozporu s učením mnoha dnešních náboženství. Zástupy dnešních nábožných lidí, dokonce mnozí, kteří věří v Božské uzdravení, jsou bezmocní, když se setkají s lidmi, kteří potřebují vysvobození z nemoci nebo démonické posedlosti. Pokud opravdu chceš Boží moc, pak si to jistě zaslouží vážné a zbožné zamyšlení bez ohledu na názory a náboženská učení. Někteří lidé mají moc a jiní ne. K tomu existuje důvod a není to tím, že by Bůh dělal mezi lidmi rozdíly. Moc je přímým výsledkem víry a víra pochází z poslušnosti.

„Moji milí, jestliže nás srdce neobviňuje, máme svobodný přístup k Bohu; oč bychom ho žádali, dostáváme od něho, protože zachováváme jeho přikázání a činíme, co se mu líbí“ (1.Jan 3:21,22).

Lidé bez svatosti mají k dispozici naději, ale ne víru! Kdyby měl víru k dispozici i člověk bez svatosti, pak by kdokoliv - spasený i nespasený - mohl o cokoli požádat a získat to od Boha, protože Bůh dal neomezené zaslíbení těm, kdo mají víru. *„Věříte-li, dostanete všechno, oč budete v modlitbě prosit“ (Matouš 21:22).* Ale Bůh také řekl: *„Usilujte o pokoj...a o svatost, bez níž nikdo nespátří Pána“ (Židům 12:14).*

Mnozí učitelé náboženství tvrdí, že všichni neustále hřeší, že je nemožné žít bez hříchu. Tvrdí, že dokud budeme na tomto světě, budeme hřešit - že každý den hřešíme a tak musíme každou noc činit pokání. Ale Boží slovo přesto klidně a prostě prohlašuje Boží příkaz: „*Svatí buďte, neboť já jsem svatý*“ (1.Petr 1:16).

V dopisu Korintským Pavel napsal: „*Vystřízlivějte, jak se sluší, a nehřešte. Někteří nemají ani ponětí o Bohu. Říkám to k vašemu zahanbení!*“ (1.Korintským 15:34).

Kdo se snaží na základě tohoto verše omluvit svůj zlozvyk a svůj hřích, nemá Boží známost. Jaká ostuda! Je to pouze ukázkou toho, že mnoho profesionálních křesťanů spí. Nejsou vedení Božím duchem a Božím slovem. Dilem Ducha je usvědčit svět z hříchu a ze spravedlnosti (viz Jan 16:8). Boží slovo ukryté v srdci ti zabráni hřešit proti Bohu (viz Žalm 119:11).

Když spíš, nemůžeš mít moc. Probud' se! Přestaň omlouvat svůj hřích. Následuj kroky toho, který *hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest* (1.Petr 2:22).

Ježíš uzdravoval svým Slovem (viz Matouš 8:16). „*Jeho slovo mělo moc*“ (Lukáš 4:32). Slova Kristových následovníků mají mít stejnou moc. Máme mluvit jako On. V našich ústech by neměla najít místo vychytralost a podvod. Ježíš chodil v Duchu a jeho následovníci mají také chodit v Duchu (viz Galatským 5:16).

Galatským 5:19-21 vypisuje seznam skutků těla, který by *neměly* být v životech těch, kdo chodí v Duchu. „*Skutky lidské svévole jsou zřejmé: necud-nost, nečistota, bezuzdnost, modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, závist, opilství, nestrídmost a podobné věci. Řekl jsem už dříve a říkám znovu, že ti, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím.*“ Někteří ve svém životě přechovávají skutky těla a nesnaží se je příliš přemáhat. A přesto mají pocit, že by Bůh měl potvrzovat jejich slova a modlitby a měl by jim dát svou zázračnou moc. Verš 21 však říká, že *ti, kteří takové věci dělají*, nejenom, že nezískají Boží moc, ale *nebudou mít podíl na království Božím*. Jak může někdo očekávat, že bude mít Boží moc, když není ani vhodným adeptem Božího království?

Použij při studiu seznamu skutků těla slovník a zjistíš, že Bůh zde vyjmenoval nečistotu, chtíč, nezkontrolované touhy, závist, nenávisť, nesvár, spor a hádku, žárlivost, násilný hněv, zuřivost a vztek, výtržnické hostiny a podobné věci. Kdo dělá takové věci, *nejde* ve stopách toho, který *nezhřešil*.

Pavel nás nabádá: „*Svlečte ze sebe starého člověka (nebo-li žádosti těla) i s jeho skutky a oblečte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele* (Koloským 3:9,10).

V níže uvedeném seznamu jsou některé vlastnosti tělesného člověka, který nechodí v Duchu. Ačkoliv je tento seznam neúplný, mnohým lidem může otevřít oči pro nové myšlenky.

-Pýcha, důležitost, duch nezávislosti, strnulost nebo puntičkářství.

-Touha po chvále, touha po tom, aby si mě lidé všimli, obliba ve svrchovanosti; přitahování pozornosti na sebe, například při konverzaci.

-Dohadování, upovídání; tvrdošijnost, nepoučitelnost, samovůle; neústupnost, tvrdohlavost; snaha pohánět lidi a nařizovat jim, duch kritizování; mrzutost, podrážděnost; touha nechat se přemlouvat a rozmazlovat.

-Mluvit více o chybách a nezdarech ostatních místo o jejich schopnostech, ačkoliv jsou možná mnohem talentovanější a váženější než ty.

-Žádostivé pobuřování, nesvaté jednání, nevhodná náklonnost a důvěrnost k opačnému pohlaví; vyhybavý pohled.

-Nečestnost, sklon k podvádění; vyhybání se pravdě a její zastírání; šířit o sobě lepší dojem, než jaký opravdu jsem; přehánění a nafukování pravdy.

-Sobeckost, láska k penězům; lenost a náklonnost k průměrnosti a pohodlnosti.

-Formálnost, duchovně mrtvý; nedostatek zájmu o duše lidí; suchopárnost a lhovost.

-NEDOSTATEK BOŽÍ MOCI!

Pokud toužíš po Boží moci pro svůj život, padni na kolena a dovol Bohu, ať k tobě o těchto věcech mluví a dá ti seznam tvých vlastních překážek. Bůh ti ve tvém životě ukáže na věci, které je nutné změnit.

Nejlépe můžeme svá slova, skutky a myšlenky zkontrolovat otázkou: „Udělal by to Ježíš?“ Pokud ano, jdeš v jeho šlépějích. Pokud ne, jde mimo a nemůžeš mít Boží moc. Možná mineš i svůj konečný cíl, nebe.

Není nemožné žít svatý život. Bůh to přikázal a

ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista (Filipenským 1:6).

„Je to snad pro Hospodina nějaký div? “ (Genesis 18:14). Bůh řekl Pavlovi: „Stačí, když máš mou milost“

(2.Korintským 12:9). A jeho milost je dostatečná i pro tebe.

Pokud opravdu toužíš po svatosti, není mimo tvůj dosah. A bez svatosti nikdy nedosáhneš zázračné Boží moci!

Kapitola 6

SEBEZAPŘENÍ

„Kdo chce jít za mnou, ZAPŘI SÁM SEBE, nes každého dne svůj kříž a následuj mne “ (Lukáš 9:23).

Ježíšova cesta je cestou sebezapření. A pokud chceš Jít za ním," musíš ZAPŘÍT SÁM SEBE!

Kdosi jednou řekl: „Nikdo nikdy nemluvil jak on!“ K tomu bych mohl dodat: „Nikdo nikdy nežil jako on.“ A někteří dokázali zapřít sami sebe.

Marek 1:35 říká o Ježíši: „Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil.“ Kolik z těch, kteří by chtěli dělat to, co dělal Ježíš, nenachází dost času k modlitbě? Mohou se často krásně modlit v zástupu lidí, nebo když jim někdo naslouchá, ale nemnozí se sami v osamocených nočních hodinách modlí, tehdy, když si pro sebe nepřivlastňují žádnou slávu. Naše Já" by raději ulehlo na pohodlnější místo jako je postel a sladce by usnulo. Ego říká: „Musím si odpočinout.“ Když zazní otázka, kdo se bude modlit hodinu v noci nebo k ránu, ego se usměje a zvedne svou ruku. Ego chce, aby o něm ostatní smýšleli dobře, protože se přece obětuje a bude se modlit v tak hroznou dobu po jednu hodinu. Ale když se přiblíží čas k modlitbě, ego zamáčkne budík a spí dál. Ego říká: „Stejně ta modlitba nebude užitečná, když se budu modlit s nechutí.“ Ale Ježíš říká, že máme zapřít sami sebe. To je skutečná oběť a Bůh vždy oběť poctil.

Na jednom z mých prvních shromáždění v jižním Missouri přicházely po celý týden dost velké zástupy lidí, ale žádný člověk neodpověděl na výzvu ke spasení. S manželkou jsme se rozhodli, že se to MUSÍ změnit a dohodli jsme se, že se budeme celou noc modlit za spasení duší na těchto shromážděních. Naše tělo již bylo vyčerpané, protože bylo pozdě a shromáždění bylo opravdu náročné. Brzy nás začala přemáhat únava a připadalo nám nemožné zůstat vzhůru. Znovu a znovu jsme museli jeden druhého probouzet. Nepokřikovali jsme nadšením a nebylo nic, co by nám pomáhalo v bdělosti kromě vědomí, že nám Bůh dal zodpovědnost za ztracené duše v tomto městečku. A naše touha po jejich spasení nás donutila zůstat vzhůru a strávit tyto hodiny modlitbou. Jakmile slunce vykouklo nad východním obzorem, věděli jsme, že jsme udělali svou část a že se na příštím shromáždění něco stane.

Nemohli jsme se dočkat!

Ten večer přišlo vítězství. Lidé, jeden za druhým odpovídali na výzvu ke spasení, až našlo spasení devatenáct duší. Vykřikovali chválu Bohu v malé vesnické školní budově na shromáždění kazatele, který kázal teprve tři týdny. S radostí jsme se vraceli domů z těchto shromáždění, protože nás Bůh naučil důležitou lekcí - vyplatí se ZAPŘÍT SÁM SEBE. Dokonce i když jsi unavený a potřebuješ si odpočinout, vyplatí se ti modlit se, ať už jsi povzbuzován dobrými pocity nebo ne. Ego říká: „Pokud se na to cítíš, tak se modli.“ SEBEZAPŘENÍ říká: „V KAŽDÉM PŘÍPADĚ SE MODLI.“

V některých obdobích je modlitba potěšující - je občerstvením pro unavenou duši. Ale jsou i okamžiky, kdy se v modlitbě setkáš tvář v tvář s nepřítelem na bitevním poli. Musíme usilovat o to, co nám Bůh přislíbil. Musíme to vytrhnout z rukou našemu odpůrci, ďáblu. V některých chvílích musíme v modlitbě zápasit jako Jákob, když volal: „*Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš*“ (Genesis 32:26). Někdy přichází odpověď pomalu a musíme být trpěliví jako Daniel, který čekal celé tři týdny (viz Daniel 10:2). Po takovém zápase je někdy naše tělo unavené a nervy jsou přetažené jako tomu bylo u Eliáše, když se modlil za oheň a za déšť (viz 1.Královská 18-19:4). V takových dobách vyžaduje modlitba sebezapření - ale vyplatí se to. Pouze člověk, který věří v moc modlitby, se vzepře odpočinku, který tělo požaduje, aby se mohl modlit. Ale Bůh slibuje: „*VĚŘÍTE-LI, dostanete všecko, oč budete v modlitbě prosit*“ (Matouš 21:22). Opravdová modlitba - odhodlaná a vítězná modlitba - je největším zdrojem moci na zemi.

První církve se modlila deset dní a přišel zázrak Letnic. Mojžíš strávil s Bohem čtyřicet dní na hoře a jeho tvář tolik zářila, že si ji musel zakrýt závojem. Müller se modlil a během několika let získal milion dolarů a postaral se o 2000 sirotků.

Ježíš vystoupil na horu, modlil se a po svém návratu vymítal demony, kteří vycházeli pouze půstem a modlitbou (viz Marek 9:29). Ztrápenému otci neřekl: „Tento druh nevychází jinak, než skrze půst a modlitbu. Počkej, půjdu se postit a modlit.“ On se *už* modlil a postil! Sebezapření - půst a modlitba - bylo součástí jeho každodenního života. Každý den se modlil, takže když vyvstala potřeba, byl na ni připraven.

Půst je důležitou součástí sebezapření. Touha po jídle - co nejpestřejším, nejchutnějším a nejlepším - je jednou z nejsilnějších žádostí ega. Ezaú prodal za jídlo své prvorozenství. První z řady pokušení na poušti, která Satan nastražil na Ježíše, se týkalo fyzického hladu - touhy po jídle. Pavel byl velký apoštol moci a prohlásil, že se „často postil“ (viz 2.Korintským 11:27).

Jídlo samo o sobě není hříšné, ale když mu věnujeme přílišnou pozornost, stává se bohem. A když se stane bohem, je to hřích.

Pavel varoval církve ve Filipis před následováním některých lidí. Řekl: „*Žijí jako nepřátelé Kristova kříže; jejich koncem je zahynutí, jejich bohem břicho a jejich chloubou to, zač by se měli stydět, neboť smýšlejí přízemně*“ (Filipským 3:18,19).

Mnozí touží po tom, aby v jejich životech fungovala zázračná Boží moc, ale raději promarní nejlepší Boží nabídku, než aby přišli o jedno dobré jídlo.

I pro mne bylo velmi těžké, abych zůstal na kolenou v modlitebním pokoji, když se ke mně škvírou mezi dveřmi vplížila vůně dobrého jídla. A dokud jsem se neobrátil zády k chutné pečince a nevrátil se do modlitebního pokoje bez oběda, neslyšel jsem Boha promluvit. Až tehdy jsem Bohu dokázal, že pro mě znamená mnohem víc než dobré jídlo.

Půst nemá sám o sobě moc uskutečnit žádný zázrak, pokud není správně vykonán. V Izaiášových dnech Izraelité volali: „*Proč se postíme, a nevšimáš si toho?*“ (Izaiáš 58:3). Bůh jim skrze proroka odpověděl: „*Právě v den, kdy se postíváte, hovíte svým zálibám a honíte všechny své dělníky. Postíte se jenom pro spory a hádky, abyste mohli svévolně udeřit pěstí. Nepostíte se tak, aby bylo slyšet váš hlas na výšině*“ (Izaiáš 58:3,4). Mysleli si, že jsou sebezapření, zatímco má ve skutečnosti jejich sebezapření sobecký záměr - chtějí, aby byl jejich hlas slyšen na výsosti. Pokud má být náš půst efektivní, musí být doprovázen

opravdovým hledáním srdce a touhou po Bohu. Musí zahrnovat jasnější pochopení naší zodpovědnosti za stráž nad naším bližním. Pokud má být půst efektivní, musí být vykonán bez sobectví. „Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi?“ (Izaiáš 58:6,7). Pokud se postíme Božím způsobem, Bůh nám slibuje: „Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. **TEHDY ZAVOLÁŠ A HOSPODIN ODPOVÍ, vykřikneš o pomoc a on se ozve: 'Tu jsem!'**“ (Izaiáš 58:8,9).

Ježíš se postil a očekává, že se budou postit i jeho následovníci. Ale poukazuje na skutečnost, že ne každý půst je pro Boha přijatelný (viz. Matouš 8:16-18). Kdo se chlubí půstem, je pokrytec, a jeho jedinou odměnou je obdiv lidí, kteří se dívají pouze na vnější vzhled. Ježíš doporučoval postit se v soukromí - utajená dohoda mezi jednotlivcem a Bohem. Dokonce i nejbližší rodina nemusí vědět, že se právě někdo postí. Pokud se někdo takto postí, Bůh tě vyslyší z nebe a veřejně odpoví na tvou modlitbu.

O co snadněji lidé řeknou: „Ten člověk má Boží moc. Když se modlí, nemocní jsou uzdravení, chromí chodí, němí mluví a slepí vidí,“ než: „Je to opravdu zbožný muž. Postí se týdně tři dny, postil se 21 dní a právě teď má desátý den svého čtyřicetidenního půstu.“

Někteří nádherní lidé promrhali spoustu času neefektivním obětováním, protože jsou nafoukaní a postili se, aby se mohli chlubit. Satan se snaží pokazit vše, co děláme pro Boha. Buďme tedy v těchto věcech bdělí. Nedovolme Satanovi, aby zneškodnil naši nejpůsobivější zbraň - zbraň sebezapření půstem.

Opravdový půst znamená věnovat Bohu první místo před vším, co vyžaduje můj život. V našich osobních životech to působí velmi hluboko. Pavel doporučuje dokonce i manželům a manželkám, (kteří mají brát ohledy jeden na druhého), aby se dohodli a oddělili si čas k půstu a modlitbě. Bůh neodsuzuje manželství nebo právoplatný vztah manželů. Ale jako u jídla, stejně tak i zde - kde máme svá plná práva - si musíme udělat čas na hledání Boha. A to přináší velký užitek. Čím blíže chodíme s Bohem, tím máme ve svých životech větší moc. Této blízkosti můžeme docílit pouze jedním způsobem - „*přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám*“ (Jakub 4:8).

Sebezapření tě někdy vzdálí od tvých přátel. Ačkoliv to jsou dobří lidé a je skvělé mít s takovými lidmi vztah, pokud toužíš po Boží moci, musíš nejprve rozvíjet vztah s Bohem. Obecenství s Božím lidem je nádherné a pro každého křesťana nezbytné, zvláště pro ty, kteří jsou mladí v Pánu. Ale obecenství s Bohem je mnohem důležitější. „*Abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem*“ (1. Jan 1:3).

Kdo má Boží moc - kdo přináší vysvobození nemocným a trpícím a získává duše pro Krista - dává přednost času o samotě s Bohem než s lidmi.

Moc nepřijde okamžitě - je výsledkem čekání na Pána. Ego chce pospíchat, ale ego se musí znovu zapřít. Letnice přišly po deseti dnech čekání na Pána. Danielova vize o posledních časech přišla po dvaceti třech dnech čekání. Než Mojžíš přinesl svému lidu vysvobození, musel čekat čtyřicet let v exilu a připravovat se, protože nebyl schopen čekat na Pána, aby poznal jeho metody a jeho vůli.

„*Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj*“ (Žalm 37:7).

Čekání je téměř zapomenuté umění. Dnes se vše děje ve spěchu a často chceme pouze stisknout tlačítko. Ale není zde žádné tlačítko - žádná magická formule nebo zkratka - k Boží moci. Muž, který čekal na Boha, prikazuje démonům a trápený člověk je osvobozen. Muž, který nemá času „nazbyt“ a nečeká, používá stejná slova a jedná zdánlivě stejně, ale nic se neděje. Čekání na Boha není promrhaný čas, ačkoliv by se ti (nebo ostatním) někdy mohlo zdát, že jsi nic nedokázal. Čekání na Boha zahrnuje půst, modlitbu a staré dobré čekání. Když se modlíme, mluvíme k Bohu. Když ses modlil dlouho a nemáš už co říct, pak musíš čekat na

odpověď. Nech Boha, aby k tobě mluvil.

Ego je nepokojné a netrpělivé a vždy volá po Činnosti, pozornosti nebo uspokojení. Ego dbá na věci tohoto světa a na věci těla. Ale Bůh říká: „*Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe*“ (Lukáš 9:23).

Půjdeš za ním? Budeš dělat to, co on? Pak tedy čekej v jeho přítomnosti, dokud nezačne mluvit ke tvé duši o věcech tvého já, které jsi doposud nezapřel. Ježíšův život sebezapření by měl být tvým vzorem. Když to uděláš, budeš mít podíl na Boží moci, která činí zázraky.

Kapitola 7

KŘÍŽ

„*Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne*“ (Lukáš 9:23). Dokud nevezmeme svůj kříž a nenásledujeme Ježíše, získáme sebezapřením velmi málo. *Křížem* myslím břemeno bolesti, zármutku nebo oběti, které bychom mohli odložit, ale raději je kvůli ostatním snášíme dál. Jsou to věci, které bychom jinak přirozeně odložili. Dobrovolně však dál neseme náš kříž, protože víme, že není žádný jiný způsob, jak přinést spasení, vysvobození a uzdravení pro ztracené, nemocné a trpící lidstvo.

„*S pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od začátku až do cíle*“ (Židům 12:2). Ježíš nemusel vydržet na kříži. Večer, když byl zatčen, prohlásil, že by se mohl dokonce na poslední chvíli modlit k Otci a dostal by k dispozici dvanáct legií andělů, kteří by ho uchránili před jeho osudem (viz. Matouš 26:53,54). Ale Ježíš došel až na kříž, protože se ve svém srdci rozhodl, že naplní Písmo. Když snášel bičování a když byl obětován jako beránek bez skvrny a vady, ztracený a hříšný člověk byl vysvobozen ze dvou prokletí: hříchu a nemoci.

Také Mojžíš měl v tomto duchu podíl na kříži, když se vzdal egyptského trůnu a ztotožnil se se svými bratry - s rasou otroků - aby mohl svým utrpením a obětí přinést vysvobození svému lidu (viz. Židům 11:24,26).

Pavel poslechl své nebeské vidění, opustil své místo v radě starších a připojil se k pronásledované sektě křesťanů, aby mohl přinést vysvobození pohanům. Když Pavel prohlásil: „*Nyní jdu do Jeruzaléma, protože mě Duch nutí, a nevím, co mě tam potká. Vím jen tolik, že mi Duch svatý město od města ohlašuje, že na mne čekají pouta a utrpení. Ale já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych ... hlásal evangelium o Boží milosti*“ (Skutky 20:22-24), následoval Ježíše a nesl jeho kříž.

Charles G. Finney zvedl svůj kříž, když opustil slibnou práci právníka a vstoupil do služby - na nevyzkoušené pole, pro které nebyl nijak zvlášť připraven.

Přesto není pozvednutí kříže dostatečné. Musíme ho brát DENNĚ! Musíme ho brát ochotně a nést věrně a bez váhání. Je poměrně snadné udělat rozhodnutí nést svůj kříž během inspirující výzvy k zasvěcení Bohu. Mnozí však nedokáží svůj kříž příští ráno znovu pozvednout.

Kristus si nikdy nevzal volno od svého kříže. Kříž bral s sebou i na dovolenou! Ačkoli občas ustoupil do ústraní, aby si odpočinul, stále nesl těžké břemeno.

Jednou byl Ježíš v Samaří a byl unavený a hladový. Jeho učedníci šli do města nakoupit jídlo a Ježíš si sedl u studny. Přesto měl čas a sílu, aby vedl jednu duši ke spasení a tím začalo probuzení, které smetlo téměř celé Samaří do Božího království (viz. Jan 4).

Když Ježíš čelil jedné z největších ztrát ve svém životě - náhlé a násilné smrti jeho bratrance a drahého přítele Jana Křtitele - chtěl na chvíli ustoupit stranou. Ale někteří lidé ho

našli a následovali ho i tehdy. Když se na ně podíval, byl naplněn soucitem, odložil svůj zármutek, pozvedl svůj kříž a začal uzdravovat nemocné a naplňoval jejich potřeby (viz. Matouš 14:13,14).

Kříž, to nebyla nějaká nehoda, která se Ježíši přihodila na konci života. Narodil se, žil a zemřel ve stínu kříže. Neustále o něm věděl, ale nikdy ho neodsunul stranou. Nikdy nezapomněl vzít na sebe každý den svůj kříž. Nikdy nenastal den, kdy by řekl: „Dnes je můj den. O věci svého Otce se znovu postarám až zítra.“ Nikdy v životě nezažil chvíli, kdy by řekl: „Toto je má chvíle odpočinku a lidé musí počkat, až si odpočinu. Pak za nimi půjdu a znovu naplním jejich potřeby.“ Ani ve chvíli zármutku nemohl říct: „Můj zármutek je příliš velký. Mám právo na trochu pohodlí. Ať slouží trochu oni mně.“

Jednu noc měl být Ježíš zrazen. Sloužil svým učedníkům dál, ačkoliv věděl, že falešný učedník, který ho zradí, seděl mezi těmi, kterým sloužil. Vstal od stolu, aby svým učedníkům umyl nohy. Názorně jim tak předvedl něco, o čem mluvil dříve: „*Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé*“ (Marek 10:45).

Pro oči tohoto světa by to mohlo vypadat, že byl pouze v temný den Golgoty *vydán, aby byl ukřižován* (Jan 19:16). Ale Ježíš neustále nesl svůj kříž, když sloužil lidem. Byl chudý, pohrdaný, osamocený a nepochopený. Přesto dál ochotně obcházel města a vesnice a uzdravoval všechny, kteří byli utlačeni od ďábla, aby tak s sebou mohl přivést mnoho synů do slávy.

Svět nemusí vidět náš kříž a nemusí mu rozumět. Každý z nás má však od Boha určený kříž, ať už ho chceme nést nebo ne. Není to nemoc, kterou z vlastní síly nedokážeme odložit. Nejsou to nepříjemné životní okolnosti, které budou kolem nás, ať už Bohu sloužíme nebo ne. Je to něco, co přijímáme ochotně -jako osobní oběť sami sobě - abychom poslechli Boha a požehnali ostatní.

Pochvaloval sis někdy kříž, který neseš? Nebo to pro tebe byla záležitost, při které jsi cítil lítost kvůli životním okolnostem, které ti to přináší? Nebo jsi na sebe vzal ochotně břemena a zármutky jiných, abys jim mohl pomoci a požehnat je a přinést jim spasení a vysvobození? Pokud toužíš po zázračné Boží moci, musíš zaplatit její cenu. Jsi ochoten vzít na sebe **KAŽDÝ DEN** svůj kříž a po celou dobu následovat Ježíše?

Pokud cele následuješ Krista, dojdeš s ním až na místo, kde byl naplněn Duchem, pak na poušť, kde strávil hodiny půstu a modlitby. Zažiješ hodiny neoceněné služby, nepochopení a pronásledování. Strávíš osamělé noci v modlitbě. Budeš ho následovat do zahrady a poneseš břemeno za ztracené. Budeš si myslet, že někdo po tvém boku s tebou cítí, abys nakonec zjistil, že ve skutečnosti ostatní usnuli. Pak staneš v soudní síni kvůli falešným a nespravedlivým obviněním. Budeš bičován „devíticásou kočkou“ (bič s devíti pramínky), a nakonec ti nabídnou ocet se žlučí. Ani před bolestí a utrpením kříže nesmíš udělat krok zpět.

Možná řekneš: „To zní, jako bych měl úplně přijít o život.“

Přesně tak. Ale Ježíš řekl: „*Kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej*“ (Marek 8:35).

Takový je hojný život - život v MOCI! Je to život opravdového uspokojení. Budeš vědět, že jsi neprožil svůj život nadarmo! Takový život je hoden každé oběti. Je nádherné vědět, že jsme šli ve stopách Božího Syna.

Kapitola 8

MUSÍM SE ZMENŠOVAT

Zde Bůh začal jednat s mou pýchou. Nikdy jsem neměl pocit, že bych byl pyšný. Kdyby někdo něco takového naznačil - v kázání, přímým obviněním, nebo kdyby to bylo dokonce věrné jednání Ducha - stejně jako mnozí jiní, bych se vymlouval, že to není pýcha, ale respekt k mé osobě, sebejisté vystupování, dobré vychování nebo nadhled nad věcí. Ale Bůh to nazval HŘÍCHEM. „*Pýcha očí a nadutost srdce ... jsou hříchem*“ (Příslaví 21:4).

Pod reflektorem jeho přítomnosti bylo zbytečné se vymlouvat. Stejně jako kdysi Jan, i já jsem si musel uvědomit svou konečnou závislost na Bohu a jak málo hodnotné bylo mé snažení. UVědomil jsem si, jako nikdy předtím, že dokonce mé nejlepší snahy byly marné a že Bůh musí opravdu převzít vládu nad mým životem. Ale než se to mohlo stát, musel jsem *uměnit* svou důležitost a důležitost mého názoru - to se týkalo mé osobnosti, talentu, vědomostí a přirozených schopností.

Od té doby jsem si stačil všimnout, že moc a úspěch v lidském životě je závislá na množství, nebo velikosti Boha v životě. Novozákonní učedníci jsou plně závislí na slovech: „*Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znamením*“ (Marek 16:20). Nepřivlastňovali si žádnou moc nebo zvláštní svatost, ačkoliv byl na jejich příkaz uzdraven muž, který byl chromý čtyřicet let. Ten muž mohl nejenom chodit. Mohl i poskakovat a běhat (viz. Skutky 3:2-8 a 12-16). Byli to ti samí lidé, kteří se kdysi radovali a říkali: „*Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu*“ (Lukáš 10:17). Nyní se přestali tolik vzhlízet sami v sobě a jejich služba začala růst. Poslouchej, co řekli: „*Proč nad tím žasnete a proč hledíte na nás, jako bychom svou vlastní mocí nebo zbožností způsobili, že tento člověk chodí? ...uvěřil v jeho jméno, moc Ježíšova mu dala sílu a zdraví*“ (Skutky 3:12,16).

Moc může narůstat pouze tehdy, pokud Bůh narůstá v životě jeho učedníka. A to se může stát pouze pokud se *ego* zmenšuje.

Kéž by si Boží služebníci - i ostatní křesťané - uvědomili, že: „*Ne mocí ani silou, nýbrž duchem, praví Hospodin zástupů*“ (Zachariáš 4:6). Zde se mluví o síle a moci člověka, ne o Boží moci. Mluví se zde o přirozené síle a moci, ne o nadpřirozené síle a moci.

Mnohé velké církevní organizace se chlubí svou mocí, vlivem nebo popularitou ve společnosti. Jejich moc a vliv pochází z majestátnosti jejich velkých církevních budov, z nesmírných částek na bankovních účtech, z efektivity jejich organizace, z jejich počtu a jejich kontaktů se „správnými“ lidmi. Tito „správní“ lidé jsou v tomto světě bohatí a vlivní, ačkoliv mnozí z nich se nikdy znovu nenarodili Boží mocí. Připojili se k církvi jako by se připojili ke společenskému klubu. Jejich talenty, jejich konejšivá chvála a uctívání (produkcující duchovní spánek) a jejich vznešené způsoby, to vše jim napomáhá k popularitě a poskytuje jim to moc ve světě „nábožných a úctyhodných“ hříšníků. Pavel nás pod vedením Ducha svatého nabádá, abychom se takovým lidem vyhýbali. „*Budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. Takových lidí se straň*“ (2.Timoteova 3:5). Takovým lidem by se velmi nelíbilo, kdyby Bůh narušil řízený řád jejich shromáždění a promluvil skrze některého ze svých proroků (jako to tak často dělával), a pokáral by jejich hřích a volal je k životu ve svatosti a moci. Neplánují a nenechávají žádný prostor ve svých shromážděních pro nadpřirozené projevy Boží moci.

Mít krásnou církev s výkonnou ekonomikou bez stálých starostí o splnění finančních povinností, církev se schopností zasahovat zástupy lidí evangeliem, to musí být jistě nádherný pocit bezpečí a moci. Žádná z těchto věcí není špatná a měli bychom za ně být Bohu vděční. Ale pokud tam není nadpřirozená Boží moc, je to vše jako prázdná skořápka bez života. Taková církev je pouhou babylónskou věží, která se tyčí k nebi, které je i přesto tak vzdálené.

Je odsouzena k neúspěchu a zmatku, ačkoliv může být zdánlivě úspěšná.

Je to požehnání mít dar, který je zasvěcený Bohu a používá se pro Boží slávu. Je nádherné mít vědomosti. Je pohodlné mít přiměřené bydlení. Ale jednu věc opravdu potřebujeme nejvíce - Boží moc.

Kolik krásných církví v našich městech nemůže, i přes velké úsilí, naplnit své sály, zatímco muži a ženy stojí v dešti před evangelizačním stanem, postaveným na kraji města a snaží se dostat dovnitř? chtějí vidět, jak Bůh jedná skrze Boží služebníky, kteří dali na první místo svých životů Boží moc - kteří byli ochotní se zmenšit, aby Bůh mohl růst.

Zachariáš mluvil o *síle* člověka, o fyzickém úsilí, přirozených schopnostech, talentu, způsobech, obřadech, rituálech, řádech a nařízeních, a o programech.

Když nadpřirozeno zmizí, nahradí ho člověk přirozeným. Když z lidského života zmizí Boží moc, nahradí člověk písně o Boží moci důrazem na harmonii a hudební rozkvet, zatímco Boží moc klesá. Díky Bohu za dobrou hudbu. Ale v hudbě samotné není Boží moc! Síla a moc přirozeného člověka nikdy nenaplní velké poslání a nepřinese zástupům vysvobození. Ačkoliv je Bůh může do určité míry použít, s pomazáním Ducha, které na nich je, nemůžeme je použít jako náhradu za Ducha!

Dokonce i krásně sestavená kázání, výmluvně kázaná člověkem se silnou osobností a šarmem, nedokážou nikdy úplně vykonat potřebnou práci. Kázání totiž není naším cílem, je pouhým prostředkem k dosažení cíle. Kdyby dobrá a krásná kázání mohla vykonat potřebnou práci, už by to dávno dokázala.

Kéž by se lidé zmenšili a uvědomili si, že bez Boha nejsou nic! Kdyby si kazatelé dokázali uvědomit, že výsledky vůbec nepřinášejí půvab a průbojnost jejich kázání, ale Boží *moc* v člověku, který káže! Lidé potřebují něco víc než *slyšet* kázání - potřebují něco během *kázání cítit*. Duch způsobuje, že lidé kázání cítí.

Pavel nebyl nevzdělaný a neučený (jako někteří další učedníci). Měl nejlepší dosažitelné vzdělání své doby. Jeho proslov k obyvatelům Athén na Maršově hoře dodnes považujeme za klasickou ukázkou přesvědčivé úvahy, literárního uspořádání a struktury projevu (viz. Skutky 17:22-31). Mezi svými přáteli měl takovou pověst, vzdělání a minulost, že o sobě mohl prohlásit: „*Ačkoliv já bych měl proč na ně spoléhat. Zdá-li se někomu jinému, že může spoléhat na vnější věci, já tím víc*“ (Filipenským 3:4). Ale Pavel byl ochoten odložit to stranou a zmenšit se. „*Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu*“

(Filipenským 3:7). Ačkoliv byl Pavel schopen výmluvně řečnit, napsal Korintským: „*Mí řeč a mé kázání se neopíraly o vemlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí*“ (1.Korintským 2:4). V dalším verši nám vysvětluje, proč odložil své přirozené nadání a závisel pouze a jedině na Boží moci. „*Aby se tak vaše víra nezakládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží*“ (verš 5).

Kdybychom dnes dali Boží moc na její pravé místo, mnohem víc lidí by věřilo více Bohu než církvi. Nebylo by tolik lidí odvedených osobností nějakého kazatele. Takoví lidé nejsou pro Boha ani pro člověka použitelní, dokud nedokáží pracovat pod něčím vedením.

Pavel chápal důležitost přítomnosti Ducha ve svém kázání. „*Ne že bychom mohli tuto způsobilost přičítat sami sobě na základě toho, co je v nás; naše způsobilost je od Boha, který nás učinil způsobilými sloužit nové smlouvě, jež není založena na liteře, nýbrž na Duchu. Litera zabíjí, ale Duch dává život*“ (2.Korintským 3:5,6).

Lidé dnes potřebují život a život nemůže přijít bez Ducha. Když budeme snižovat své přirozené schopnosti a vše ostatní, co přitahuje pozornost k našemu egu a oslavuje ho, Bůh z nás vytvoří schopné novozákonní služebníky (schopné přinést život a vysvobození).

Ačkoli měl Pavel, vzhledem ke svému dobrému vzdělání a bohatým zkušenostem, výjimečné vědomosti, byl ochoten se jich vzdát a prohlásit: *Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista*“ (1.Korintským 2:2).

Známost *nadýmá* (1 .Korintským 1:8). Někteří lidé nejsou pro Boha příliš užiteční,

protože „ví“ příliš mnoho. Pavel mluvil o některých lidech z církve v Korintu, kteří byli nafoukaní (viz. 1.Korintským 4:18). Myslel tím, že se „přeceňovali“ a museli se zmenšit, nebo-li snížit své přehnané mínění o své osobě. Byli dobrými řečníky, ale Pavel prohlásil, že opravdovou zkouškou není jejich výřečnost, ale jejich moc. „*Království Boží nezáleží v slovech, NYBRZ V MOCI*“ (1.Korintským 4:20).

To je velká pravda. A my se někdy chováme tak bláznivě a kvůli pýše se snažíme být něčím, čím nejsme!

Pýcha se všeobecně projevuje v pěti podobách: -Pýcha TVÁŘE - Vypadám mnohem lépe než ostatní

kolem! -Pýcha MÍSTA - Nezpochybňujte mé postavení! -Pýcha RASY - Pocházím ze vznešené rodiny a musím chránit rodinnou čest za každou cenu!

-Pýcha SCHOPNOSTI - Každý si musí uvědomit, že jsem nejschopnější a nejvýkonnější člověk, kterého mohli získat. Nikdo se mnou neudrží krok!

A nehorší ze všech:

-Pýcha MILOSTI - Podívejte se na mé duchovní výsledky, na to jak jsem pokorný, na délku mých půstů, na mé sny a zjevení, na mé dary - musím mít u Boha zvláštní přízeň!

Ať se pýcha oblékne do čehokoliv - nafukuje nás jako balón - jedinou věc, kterou s ní můžeme udělat, pokud máme získat Boží moc, je zmenšit se - „MUSÍM SE ZMENŠOVAT.“

„*Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen*“ (Lukáš 14:11).

„*Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost*“ (Jakub 4:6).

Pokud je ve tvém životě pýcha, podle Bible se ti Bůh bude vzpírat!

Jak můžeš doufat, že s tebou Bůh bude spolupracovat a potvrzovat Slovo následnými zázraky? Ano, musíme se menšit. Musí zůstat pouze zlato. Než v nás Bůh začne pracovat, jak by si přál, musíme ze svého života odstranit všechno haraburdí a odpad. Jak málo nám zbude, když odstraníme naše haraburdí!

Kapitola 9

ON MUSÍ RŮST

Jel jsi někdy napříč prérií a díval se na vzdálené hory? Nejdříve se zdají velmi malé. Ale jak se k nim blížíš, jsi překvapený, jak rychle rostou. Ale hory ve skutečnosti nerostou -jsou stále stejně velké, jako když jsi je viděl poprvé. Rozdíl je v tom, že jsi se k nim přiblížil. Přesně to se děje, když Bůh „roste.“ Bůh je stejný včera, dnes a na věky a chová se ke všem lidem stejně. Některým lidem připadá jako malý, scvrklý a neschopný Bůh, od kterého sotva můžeme očekávat, že by mohl učinit něco významného. Jediný problém je, že tito lidé jsou od Boha příliš daleko! Proto se *přiblížte k Bohu* (Jakub 4:8).

Mnozí lidé dopustili, aby mezi ně a Boha vstoupilo mnoho věcí a Bůh je od nich daleko. Někteří se snad dokonce přibližují ústy k Bohu, ale jejich srdce zůstává daleko od něj (viz. Matouš 15:8). K Bohu se můžeme přiblížit pouze když doopravdy (celým srdcem) hledáme věci, které nás dělí od Boha a pak se jich zbavíme!

Pýcha bude vždy udržovat Boha v povzdálí. Bůh totiž „*z dálky pozná domýšlivce*“ (Žalm 138:6). Bůh nemůže spolupracovat s lidmi, kteří k němu mají daleko.

Někteří omlouvají nedostatek Boží moci slovy: „Dny zázraků skončily. Církev je ustanovená a nepotřebuje už žádné zázraky.“ Nikde Písmo nepotvrzuje takovou myšlenku. „*Ježíš Kristus je TENTÝŽ včera i dnes i na věky*“ (Židům 13:8).

„*Hle, Hospodinova ruka není krátká na spasení, jeho ucho není zalehlé, aby neslyšel. Jsou*

to právě vaše nepravosti, co vás odděluje od vašeho Boha" (Izaiáš 59:1,2). Neobviňuj Boha z nedostatku moci. Musíš obvinít pravého viníka. TY jsi příliš daleko od Boha, protože tě od něho dělí příliš mnoho nepravostí (hříchů).

I tvoji přátelé a milovaní tě mohou oddělovat od Boha. Ježíš řekl: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mne hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mne hoden" (Matouš 10:37).

Životní starosti se mohou postavit mezi tebe a Boha jako plevel, který dusí úrodu. Někdo věnuje všechny své myšlenky věcem tohoto života, jakoby zde měl žít na věky. S takovými lidmi Bůh nemůže pracovat. Pokud chceš být blízko Božího srdce, chceš slyšet jeho tlukot a cítit jeho soucit se ztracenými a trpícími, musíš mít stále na vědomí krátkost svého života a nevyhnutelnost věčnosti.

Někteří jsou od Boha daleko kvůli nedoceňování. V jejich životech schází chvála. Opravdu nedocenili, kdo je to Bůh a co udělal. Kdyby to docenili, začali by ho chválit a chvála by je dovedla do Boží přítomnosti. „Vstupte do jeho bran s dikůvzdáním, do nádvoří jeho s chvalozpěvem " (Žalm 100:4).

Bůh tolik toužil přiblížit se svému lidu, že poslal DUCHA SVATÉHO, aby jim nebyl pouze nablízku, ale aby přebýval přímo v nich. Když otevřeš své srdce a dovolíš Božímu Duchu, aby tě naplnil, pokrtil tě a obsadil každou část tvého těla, zjistíš, že je mnohem blíž než doposud. Bude to mnohem větší Bůh, než jak jsi ho znal doposud. Když v tobě bude dále hojně přebývat -bude tě vyučovat a povede tě do bližšího vztahu s Otcem a čistšího života ve svatosti - Boží sláva bude stále zjevnější. Bůh bude ve tvém životě růst.

Čím víc budeš každý den chodit po jeho boku, budeš ho dál poznávat a stále se sytit Božím slovem, tím víc poroste ve tvých očích. Vše, co víme o Bohu, víme vírou. „Věra je tedy ze slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží" (Římanům 10:17 - kral). Proto je důležité sytit se Božím slovem. Je zvláštní, že někteří lidé věnují Božímu slovu tak málo pozornosti a přesto očekávají, že získají Boží moc. Ale Bůh nepoctí svou přítomností člověka, který si neváží jeho slova.

Slovo nám pomůže očistit naše životy od hříchů, které nás dělí od Boha. „Jak si mladík udrží svou stezku čistou? Musí se vždy držet tvého slova" (Žalm 119:9).

Když se mnou Bůh jednal o těchto věcech, dal mi jasně najevo, že pokud tyto věci zůstanou v mém životě - pokud budu tolerovat hřích a dovolím mu, aby zůstal v mém životě - bude ode mě stále daleko. A z takové vzdálenosti pro mě může být pouze tím malým bezvýznamným Bohem, kterému se tolik lidí nabízí ke službě. Bůh chtěl zvětšit svou moc v mém životě a použít mě pro svou slávu. Musel jsem odstranit vše, co nás dělilo. To bylo jediné řešení. Bůh pro mě mohl být tím velkým Bohem „JÁ JSEM". Musel jsem však stále chodit v jeho Slovu a v moci jeho Ducha. Musel jsem se každý den zmenšovat, být jím pohlcen a on musel růst.

Bůh MUSÍ růst! Ne že by mohl růst, nebo že by měl růst - Bůh MUSÍ růst. Není jiná volba. Pokud mám mít jeho moc, musí Bůh víc a víc přebírat kontrolu nad mým životem.

„Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus" (Galatským 2:20).

„Napln mě svým Duchem, ať celý svět vidí, nejen mne, ale pouze Ježíše, jak září skrze mne."

Kapitola 10

PRÁZDNÁ SLOVA A POŠETILÉ ŘEČI

„Z každého planého (neužitečného) slova jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu“ (Matouš 12:36).

Nic neodhalí nedostatek opravdové duchovnosti rychleji a dokonaleji než pošetilé řeči, žertování a prázdná slova. Mělký křesťan, který nemá zájem o ostatní a nenese žádné břemeno za ztracené a trpící se vyznačuje neustálým proudem pošetilých řečí a nesmyslného vtípkování. Ačkoliv to mnoha lidem nepřipadne nijak vážné, existuje několik duchovních nemocí, které jsou ničivější a nakažlivější než ostatní.

Bůh zahrnuje pošetilé řeči mezi jiné odpudivé věci: *„O smilstvu, jakékoliv nezřízenosti nebo chamtivosti ať se mezi vámi ani nemluví, jak se sluší na ty, kdo patří Bohu. Vést sprosté, hloupé a dvojsmyslné řeči se nepatří; vy máte vzdávat Bohu díky!“ (Efezským 5:3,4).*

I Ježíš řekl: *„Zlé myšlenky, smilstvo, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost. Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka“ (Marek 7:21,23).* Pošetilost tedy znečistí člověka stejně jako krádež! Většina lidí, která by nikdy nic neukradla a nikoho nezabila je přesto schopna vystoupit na kazatelnu a veřejně bez studu svými slovy odhalovat, že jsou zevnitř nečistí. Doposud jsem nenašel člověka, který by měl ústa plná pošetilosti a Pán by ho mocně používal k vysvobození hříšných a nemocných lidí. Někteří kazatelé přináší lidem zábavu a na jejich nesmysly a vtípkování dostávají v odpověď srdečný smích. Ale když přijde opravdová potřeba, nemají „zboží na skladě“ - nedokáží přinést vysvobození a být tak požeňáním. Občas se mohou pokusit odložit svou obvyklou lehkost a začnou kázat nebo učit o hlubokých duchovních věcech. Ale jejich posluchačům to nezní ani trochu upřímně, není tam žádné přesvědčení, že by slyšeli Boží řeč. Jsou jako zvučící trubky nebo řinčící činely.

Nepřicházím s návrhem, aby se Boží lid stále tvářil vážně a byl bez radosti. Boží lid má být tím nejšťastnějším lidem na zemi, protože Pán nám přikázal: *„Stále se radujte“ (1.Tesalonicenským 5:16).* Boží lidé by měli být také šťastní, že by měli vykřikovat, zpívat, tleskat, tancovat, smát se a dokonce poskakovat radostí.

HLAHOLO Hospodinu celá země! RADOSTNĚ služ Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s PLESEM“ (Žalm 100:1,2).

„Lidé všech národů, TLESKEJTE V DLANĚ, HLAHOLTE Bohu, plesejte zvučně“ (Žalm 47:1).

„Ať TANEČNÍM REJEM chválí jeho jméno, ať mu PĚJÍ žalmy při BUBNU a CITAŘE “ (Žalm 149:3).

„A David POSKAKOVAL před Hospodinem ze vsí síly“ (2.Samuelova 6:14)

„Tehdy naše ústa naplnil SMÍCH a jazyk náš PLESAL. Tehdy se říkalo mezi pronárody...Hospodin s námi učinil velké věci. RADOVALI jsme se“ (Žalm 126:2,3).

„Veselte se v ten den a JÁSEJTE RADOSTÍ“ (Lukáš 6:23).

„Radost z Hospodina bude vaší záštitou (silou)“ (Nehemiáš 8:10).

Křesťan bez radosti je slabý křesťan a je chabým představitelem víry, kterou hlásá. Pokud nezačne okoušet radost, brzy pravděpodobně úplně odpadne a začne svou radost hledat někde jinde.

Radost, která přináší sílu, je radost v Pánu. Není to radost z naší síly nebo důvtipu. *„Vy se však vychloubáte a chvástáte. Každá taková chloubka je zlá“ (Jakub 4:16).*

Mnozí z těch, kteří se provinili hříchem pošetilého, přehnaného a neužitečného řečnění budou mít zpočátku pokušení označit mě za fanatika a budou bránit svůj oblíbený hříšek. Budou tvrdit, že je chyba, když bereme věci příliš vážně. Přesto v Bibli nenajdou pro takový názor žádnou obranu. Záchrana ztracených a vysvobození trpících je vážná záležitost, která vyžaduje celé srdce a mysl člověka, který se zasvětil tomuto úkolu. Přesto mnozí mluví o všem, co je napadne - vyprávějí raději své vtípy, pošetilé žerty a nesmysly, než aby získali Boží moc do svého života. Pokud budeš takto pokračovat, Bůh bude muset pokračovat bez

tebe.

Bůh se rozhodl, že na tomto světě bude pracovat skrze slovo vyřčené jeho zástupci. Když byl Ježíš zde na zemi, řekl svým učedníkům: „*Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Ducha a jsou život*“ (Jan 6:63). A co by se dalo říct o tvých slovech?

Někteří lidé tvrdí, že jim žertování pomáhá zapomenout na jejich problémy. Ježíš zapomínal na své problémy, když pomáhal jiným lidem vyřešit jejich problémy.

Jakub přirovnává řeč vycházející z našich úst k pramenům vody (viz. Jakub 3:10,11). Trvá na tom, že by pramen měl vydávat stále stejnou vodu - ne jednou sladkou a jindy zase hořkou. Pak dodává: „*Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať ukáže své skutky dobrým způsobem života, v tichosti, kterou dává moudrost*“ (Jakub 3:13).

Efezským 4:29 říká: „*Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba.*“ Slova, která nebudují, jsou pošetilá, marnivá, prázdná a neúčinná slova. Jsou to zbytečná slova. Bůh dává věřícímu autoritu. Je to drahocenný dar a neměli bychom ho promrhávat.

Ježíš řekl: "*Kdo (to znamená i ty!) řekne této hoře: Zdvihni se a vrhni se do moře - a nebude pochybovat, ale bude věřit, že se stane, co říká, bude to mít*" (Marek 11:23). To nám dává moc mluvit s autoritou dokonce i k neživým věcem. Ježíš použil tu samou moc, když mluvil k větru a k moři a utišil bouři (viz. Marek 4:39). Stejnou moc použil Mojžíš, když na poušti mluvil ke skále a vytryskl z ní pramen (viz. Numeri 20:8). Stejnou moc použil Jozue, když přikázal měsíci a slunci, aby se zastavili (viz. Jozue 10:12,13). Ježíš prokázal tuto moc, když mluvil k fíkovníku a řekl: "*Ať z tebe již na věky nikdo nejí ovoce!*" (Marek 11:14) Prikázal stromu, aby zemřel a on zemřel! Při této příležitosti výslovně předal stejnou moc komukoliv, kdo věří.

Muži a ženy, kteří mají ve svých slovech Boží moc, mohou mluvit vysvobození z každého Satanova útlu - slova, která přináší spasení pro duši a uzdravení pro tělo. Ježíš varoval své zástupce, že prázdná a pustá slova je zavedou k soudu. K soudu nás dovedou slova, která mohla přinést vysvobození, život a chléb hladovějící duši. Místo toho jsou to slova jako plevel! Je velmi smutné odepřít světu, který je plný hladových duší a trpících lidí, jediný zdroj života a vysvobození a nabídnout jim kamení místo chleba! Místo toho, abychom byli studnicí, která přináší živou vodu, jsou mnozí z nás jako pramen, který přináší spoustu pěny a pošetilství. Pokud není taková voda přímo jedovatá, je zcela jistě odpuzivá a neúčinná! Co budeme dělat v den, kdy budou naše skutky a slova posuzována podle měřítko Božího slova: „*Mluví-li kdo, ať mluví jako řeči (slova) Boží*" (1. Petr 4:11 - *král*).

Kdo tvrdošijně pokračuje ve své pošetilství je jako skupinka mladých žen, kterou ve vidění viděl jeden svatý Boží muž. Ty ženy byly zaměstnané výrobou sedmikráskových věnečků, místo toho, aby kolemjdoucí varovaly, že se blíží k nebezpečí. Přímě před nimi byla obrovská propast, kam se mohli snadno zřítit a rozbít se o skálu na kusy. Taková sobecká soběstřednost je velmi vzdálená od Kristova Ducha, který má soucit se zástupy.

Nechci říct, že ve slovníčku křesťana není místo pro humor - nebo že by pro něj nebylo místo v kázání Slova. Častokrát může být naše kázání humorné a přesto posvěcené. Dobrý humor, zvláště pokud je použitý k ilustraci, může být velmi účinný. Zvýší pozornost a zájem posluchačů a pomůže prorazit cestu pro poselství evangelia a lidské duše se mohou obrátit k Bohu. Takto použitý humor není pošetilý a neúčinný.

Někteří křesťané mluví tolik pošetilých slov prostě proto, že mluví *příliš mnoho slov!* Mluví tak moc, že nemají čas, aby přemýšleli nebo naslouchali Božímu hlasu. Pošetilá slova přichází na jazyk velice snadno - nemusíme na to nijak zvláště myslet. Pošetilá slova slyšíme všude - šíří se opakováním. Duchem tohoto věku je stále rostoucí duch lehkovážnosti, který závažné myšlenky komplikuje jak hříšníkům tak svatým. Typickou frází je: „*Neber život tak vážně. Nakonec ho stejně nepřezijíš.*“ V takovéto době to vyžaduje opravdové úsilí a

zasvěcení *zakládat si na tom, že budeme žít pokojně* (1.Tesalonicenským 4:11) a čekat před Bohem, dokud nezískáme jeho mocná slova. Ale moudrý člověk to dokáže, protože „*kdo se krotí v řeči, má správné poznání* (Příslaví 17:27), *kdežto ústa hlupáků se honí za pošetilostí*“ (Příslaví 15:14). *Mnohomluvnost nezůstává bez přestoupení*“

(Příslaví 10:19). „*Hlupák se ozývá MNOHA SLOVY*“ (Kazatel 5:3).

Jak jsem se zmínil v předchozí kapitole, pokud máme mít ve svém životě Boží moc, je nutné mít svatost. A svatost není úplná, dokud neovládla i náš jazyk. *Ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života* “ (1 .Petr 1:15).

Prosím vás, bratři, věnujte této záležitosti vážnou pozornost a modlitbu. Mnozí lidé trpí, jsou ztraceni a nikdy nenajdou vysvobození, dokud se nepřipravíš a nepřineseš jim vysvobozující moc Ježíše Krista. Zsvět se znovu Bohu a dej mu své tělo jako živou obět'. Nezapomeň a nezanedbej do toho zahrnout svůj *jazyk, své rty a svůj hlas!*

„ *Řeč vaše vždycky budiž příjemná, ozdobená soli*“ (Kolosenkým 4:6) „*Opatruj, co ti bylo svěřeno* (moc mluvit na Božím místě a přinášet vysvobození) *vyhýbej se bezbožným* (marným, prázdným) *řečem a proti-kladným naukám* “ (1.Timoteova 6:20).

Modlím se, aby každý kdo bude číst tuto knihu odložil stranou *všechny* věci, které Boží moci brání volně jednat v jeho životě. Polož na oltář vše, co máš a zvedni břemeno za ztracené a trpící. Pamatuj, že Bůh může pokračovat bez tebe, ale pokud půjdeš s Bohem dál, musíš jít jeho cestou. Odlož *ted'* pošetilost! Opust' svůj „malý vodní vír“ a vstup do proudu Boží moci.

Jsou zde pro tebe připravená Boží zaslíbení, pokud jim budeš věřit, splníš jejich podmínky a *zaplatíš cenu*.

Kapitola 11

PŘINÁŠEJ SVÉ TĚLO

„*Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět'; to at' je vaše pravá bohoslužba*“ (Římanům 12:1).

Bůh nemá ve zvyku používat něco, co mu nepatří. Používá nádoby, které jsou mu vydané - posvěcené, sebevydané a oddělené pro jeho dílo. Chceš, aby tě Bůh použil? Pak mu musíš přinést své tělo. Musí být cele vydané a poddané Bohu. Tělo, které není úplně vydané a poddané Bohu je stále, více či méně, pod vládou Satana nebo ega.

V některých dobách lidé přinášejí svá těla Pánu a nabízejí mu je k dispozici pro rozšíření jeho království. Ale můžeme vidět, že je Bůh nepoužil, a ačkoliv se nabídli, nebyli přijati.

Bůh je neodmítl, protože by nepotřeboval dělníky. Kristus nám dokonce nařídil, abychom se modlili za to, aby vyšli další dělníci, protože *žeň je velká, dělníků málo* (Matouš 9:37).

Bůh je neodmítl kvůli jejich tělesným omezením, vždyť často používá lidi, kteří mají zdánlivě málo přirozených schopností. Petr a Jan byli nádherně použiti Bohem a byli *neučení a prostí* (Skutky 4:13). Mojžíš byl „pomalý v mluvení.“ *"Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu...ani mnoho urozených; ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil"* (1.Korintským 1:26,27,28). Považuješ se za nedostatečného? Téměř každý je nějakým způsobem nedostatečný.

Jeden mladík byl vděčný za své spasení. Chtěl na pouličních shromáždění vyprávět své svědectví, aby i ostatní mohli poznat nesrovnatelnou Boží milost. Ale nebyl schopen své svědectví říct, protože koktal. Jeho láska k Bohu a jeho touha svědčit ho donutila kleknout na kolena a hledat Boží pomoc. Bůh slyšel jeho volání a vysvobodil ho. Stal se z něho velký

kazatel evangelia a mnoho let byl hlavním řečníkem při velkých evangelizacích v New Yorku.

Aby bylo tvé tělo před Bohem přijatelnou obětí, není potřeba, aby bylo silné a krásné. David Brainard, velký misionář mezi americkými indiány, umíral na tuberkulózu. Bylo mu řečeno, že pokud chce žít o pár týdnů déle, musí ležet klidně na lůžku. Ale co měl, to přinesl Bohu a obětoval mu to. Padl na svou tvář a volal: „Dej mi duše nebo si mou duši vem!“ Pak vstal a šel sloužit lidem, které mu Bůh položil na srdce.

Během několika let jeho služby získal pro Krista tisíce duší.

Bůh některé odmítne, protože prostě *nejsou přijatelní!* Bůh má pro přijatelnou oběť pouze dva požadavky: musí být *svatá* a musí být *jeho*.

Co není svaté, je Bohu odporné. Oběť, která je pošpiněná zlozvyky a hříchy světa je pro Boha stejně nepřijatelná jako prase, které v Jeruzalémském chrámu obětoval Antiochus Epiphanes. Taková oběť nebude přijatá.

Co patří Bohu, nemůže být jeho pouze v neděli a na večerním modlitebním shromáždění, ale sedm dní a nocí *každý týden*. Nesmí mít žádné spojovací nitky se světem. Musí mít srdce, které volá: „Vzdávám se všech práv na tento dar od teď až navždy. Dávám ti ho Bože k dispozici. Můžeš ho odložit nebo zničit. Ať s ním učiníš cokoli, je tvé. I kdyby to byla nenápadná služba modlitby a osobního svědectví - říkám ano, Pane. Pokud je to služba v mém rodném městě, je to v pořádku. Pokud mě služba zavede na druhou stranu oceánu do cizích zemí k nepřátelským lidem ... i kdybych měl zemřít pro svou víru v rukách mých pronásledovatelů ... i kdybych měl žít v podmínkách horších než smrt... přesto je toto tělo tvé. Udělej s ním, co se ti zlíbí - nakrm ho, nebo ho nech umřít hladu ... nech ho zmrznout na dálném severu nebo ho nech trpět v horké Africe ... povyš ho nebo pokař ... vždy ti bude patřit.“

Přijatelné zasvěcení je podobné situaci, kdy Bohu předáváš čistý papír a dole v rohu je tvůj podpis, který praví: „Doplň, co chceš. Toto bude smlouva, kterou budu používat po zbytek svého života.“

Oběť není úplná, když řekneme ano pouze na konkrétní Boží povolání a požadavky. Úplná oběť obsahuje rozhodnutí celého srdce vydat zbývající část života pro činění Boží vůle, ať to stojí, co to stojí. Je to vědomí, že *nepatříte sami sobě*" (1.Korintským 6:19).

Když uděláš malou oběť, získáš malou moc a malé požehnání. Ale pokud chceš ve svém životě zažít skutečný proud Boží moci činící zázraky, *musíš* přinést své tělo jako živou oběť, která je pro Boha svatá a přijatelná.

Kapitola 12

ÚČASTNÍK BOŽÍ PŘIROZENOSTI

„Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali ÚČASTNÝMI BOŽSKÉ PŘIROZENOSTI“ (2.Petr 1:4).

Bůh JE moc. V tomto světě není nic dobrého, kromě věcí, které přišli skrze Boží moc. Když Ježíš sestoupil v těle na tento svět, prohlásil, že svou moc má od Boha. *"Sám od sebe nečiním nic"* (Jan 8:28). *„Syn nemůže sám od sebe činit nic“* (Jan 5:19). *„Já jsem v Otci a Otec je ve mně. Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky“* (Jan 14:10).

Po tomto důrazném prohlášení v Janovi 14:10 se Kristus obrátil ke svým učedníkům se slibem: *„Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci“* (Jan 14:12). Avšak stejně jako jeho dílo a jeho úspěch byl

závislý na jeho spojení s Otcem, stejně tak je naše dílo a úspěch závislý na našem spojení s Ježíšem. „Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně“ (Jan 15:4). „Neboť beze mne nemůžete činit nic“ (Jan 15:5).

Ratolest má podíl na vlastnostech révy. Proudí jí stejná míza. Složení dřeva je stejné. Listy jsou stejné. Ovoce je stejné. Kůra je stejná. Je součástí vinné révy! Dokud je ratolest připojena k révě, může dělat to samé, co réva. Ale kdykoliv se oddělí (odřízne) od révy, nedokáže to, co réva. Životodárná míza přestane proudit a ratolest již nemá podíl na vlastnostech révy. Je to totiž vlastnost révy nést ovoce a samostatná ratolest to nikdy nedokáže.

Ratolesti se mohou odříznout, ale také se mohou naroubovat.

My jsme byli hříšníci spasení milostí a v Božím slovu jsme srovnáváni s ratolestmi divokého olivového keře, které byly naroubované. Naroubováním jsme se stali účastníky *kořene ušlechtilé olivy* (Římanům 11:17). Pokud je roubování provedeno dobře, a proud mízy nic nebrání, začne brzy nová ratolest vypadat jako ostatní části olivy a plodit jako ony.

Je to velká výsada, že jsme se mohli stát účastníky Boží přirozenosti - můžeme vypadat tak moc jako on, až si ostatní všimnou, že jsme byli s Ježíšem ... a můžeme jednat jako on, když začneme dělat skutky, který dělal i on!

Účastníky jeho přirozenosti můžeme být jenom díky jeho zaslíbením - skrze víru v jeho zaslíbení. Když uplatňujeme dary Ducha a ve své podstatě neseme ovoce Ducha, účastníme se Božské přirozenosti. Bůh skrze nás zjevuje svou zázračnou moc, když používáme dary Ducha. *"Máme rozličné dary...kdo má dar prorockého slova, ať ho užívá v souhlase s vírou"* (Římanům 12:6). To je tajemství našich činů, které děláme pro Boha. Všechny činy se stanou podle míry naší víry. Jsme účastníky Božské přirozenosti podle míry víry. S malou vírou je ratolest sotva naživu - míza se ztěžka dostává až k ratolesti a vytvoří se pár malých lístků, které nesou nepatrnou naději na budoucí ovoce. S větší vírou přichází více božské přirozenosti -plodnosti. S velkou vírou přichází *hojný život* -životodárná míza proudí do každé části ratolesti a tíha ovoce ji ohýbá skoro až k zemi!

Kdo je účastníkem Kristovy božské přirozenosti, bude také účastníkem jeho poddajnosti a pokory. Ve všech všedních aktivitách a setkáních bude zjevná Kristova láska a jeho soucit. Laskavost, vlídnost, dobrotu, trpělivost, pokoj, radost ve službě, sebezapření (umírněnost) - to vše bude součástí života člověka, který je účastníkem Kristovy božské přirozenosti. Možná že tyto věci nebyly tvou součástí, dokud v tobě nezačal přebývat Kristus, ale nyní ses stal účastníkem jeho přirozenosti a tvoji hříšnou přirozenost nahradí jeho dary.

110

Pokud jsi účastníkem jeho božské přirozenosti, získáš moudrost, která pramení z vedení Ducha a z jeho následování. Není to čistě přirozená moudrost, nebo moudrost získaná většinou ze zkušeností. Je to moudrost Ducha, která je nepochopitelná pro lidi, kteří nerozumí vedení Ducha. Do tvé mysli vstoupí poznání, které bylo uloženo v Boží mysli. Bůh ti zjeví věci, které jsi neznal, ale které znát potřebuješ. Budeš mít moc, protože Bůh je moc! Budou tě následovat znamení a zázraky. Nemocní budou uzdraveni - chromí budou chodit a nádory zmizí na tvůj příkaz. Slepí prohlédnou a hluchí budou slyšet. Když to bude nutné, budou zjevena tajemství lidských srdcí. Duše se probudí z duchovní smrti a přejdou ze smrti do Boží vůle.

Bůh nemá zvláštní oblíbence. Cena za moc se nemění - a je pro všechny stejná. Stejná moc je k dispozici každému, kdo zaplatí její cenu! Je tu pro každého, kdo si vírou přivlastní „nesmírně velká a drahá zaslíbení“. Patří to každému, kdo ve svém srdci věří, že Bůh tím myslel přesně to, co řekl. Tehdy se stáváme *účastníky jeho božské přirozenosti* a otvírají se nám nová dobrodružství víry, která přesahují naše nejdívočejší sny!

111

Kapitola 13 OSOBNÍ ZÁLEŽITOSTI

To je jedenáct bodů, které mi Bůh ukázal. Věřím, že když jsem je s vámi sdílel, Bůh si je používal, aby vás přivedl k sobě do pozice, ve které budete moci přijmout do svého života zázračnou Boží moc.

Možná přemýšlíte, co by asi mohly být ty dvě poslední věci, které mi Bůh ukázal. Nemohu vám to sdělit, protože hluboko ve svém srdci cítím, že si to Bůh nepřeje. Tato kapitola však přesto jedná s „osobními záležitostmi“. Když budeš věnovat pozornost poselství této knihy, budeš číst svou Bibli a budeš v modlitbě čekat před Pánem, jsem si jistý, že i ty najdeš některé „osobní záležitosti“, které budou vyžadovat tvou pozornost.

Modlím se, abys „*Běžel k cíli, abys získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši*“ (Filipským 3:14) a abys pokračoval ve svém běhu, dokud Bůh nezačne ve tvém životě pracovat se svou mocí, která dělá zázraky. Opravdu vážně usiluj o dokonalost v Božích očích a vážně hledej Boží vůli. „*Kdo je dokonalý, ať smýšlí jako my; a jestliže v něčem smýšlíte jinak, i to vám Bůh objasní*“ (Filipským 3:15).

To je Boží zaslíbení - zjeví ti o tvém životě vše, co potřebuješ vědět. Nepotřebuješ vědět o mých osobních pěstovaných hříšcích, které mi Bůh ukázal. Ale potřebuješ poznat své oblíbené hříchy, které ti brání získat moc, po které toužíš!

Ze své zkušenosti pastora a evangelisty jsem zjistil, že většina lidí má své pěstované hříchy, které si se zálibou chovali, rozmazlovali a po léta rozvíjeli. Pavel tomu říká „*hřích, který se nás tak snadno přichytí*“ (Židům 12:1), nebo-li „samolepicí hřích.“ Dále řekl, že ho musíme odložit, pokud máme na konci závodu zvítězit. „*Odhod'me všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo*“ (Židům 12:1).

Mnozí lidé by byli úžasní křesťanští pracovníci, kdyby svůj běh nevzdali. Nechali se však odradit nadměrnou tíhou věcí, které nechtěli odložit a raději se vzdali a stali se skeptiky. Zpochybňují moc, kterou Bůh zaslíbil věřícímu a zpochybňují „následná znamení“ -skutky, které činil Kristus. Mnoho lidí po celé zemi jsou na pokraji veškeré naděje, že by kdy mohli poznat Boha v plnosti jeho moci. NEVZDÁVEJ SE. Udělej si čas na Boha. Horlivě ho hledej, dokud ti neukáže věci, jež musíš odstranit ze svého života, než budeš moci zažít Boží moc.

Jednou přišel k Ježíši bohatý mládenec. Snažil se zjistit, co bylo v jeho náboženské zkušenosti v nepořádku. Zajímal se tolik, že doslovně přiběhl a padl k Mistrovým nohám. Když se zeptal: „Co mám dělat?“ Ježíš mu odpověděl: „Schází ti jedna věc.“ Pak Kristus ukázal prstem na oblíbený hřích a poradil mu, jak se ho zbavit (viz. Marek 10:21). Když hledáš Pána, nezapomeň, že je vždy věrný. Zjeví ti tvůj oblíbený hřích stejně, jako to udělal pro bohatého mládence. „Odejdeš zarmoucený“ stejně jako bohatý mládenec, pokud se ti nepodaří položit tvůj hřích na oltář. Když k tobě Bůh mluví - je jedno jak slabým hlasem - POSLECHNI! Zbav se svého oblíbeného hříchu a jdi dál s Bohem!

Tvůj oblíbený hřích je: -hřích o kterém nechceš, aby o něm kazatel kázal -hřích, který jsi vždy připraven bránit - a který jsi

vždy připraven omluvit -hřích, u kterého si nepřipouštíš, že je to hřích, ale raději ho děláš, když si myslíš, že se to nikdo nedoví

-hřích, který tě nejsnadněji poutá

-hřích, který způsobuje, že mraky pochybností a výčitky svědomí zaplní tvou duchovní oblohu přesně ve chvíli, když máš pocit, že se potřebuješ spojit s Bohem

-hřích, kterého se chceš vzdát nejméně

-hřích, o kterém si myslíš, že je tak malý a Bůh se o něj ani nebude zajímat a přesto je tak velký, až si jsi jistý, že bez něho nikdy nedokážeš žít (hřích, který musíš ODKOPNOUT, jinak nedoběhneš svůj běh.)

-hřích, o kterém se snažíš přesvědčit sám sebe, že je to „neduh“.

Buď k sobě upřímný. Poznej svůj hřích a nazvi ho HŘÍCHEM! Nenazývej žárlivost „bdělostí“. Pokud jsi lakomý, nepovažuj se za spořivého. Pokud jsi pyšný, nezahaluj se do

sebevědomí. Pokud neustále přeháníš (nafukuješ pravdu), měl bys připustit, že to co není pravda, je lež! Jsi spoutaný převráceným démonem tvrdohlavosti? Dej si pozor, aby jsi nebyl pyšný na svou nepohnutelnost. Pokud je tvůj oblíbeným hříchem chtíč, neomlouvej ho tím, že jsi od přírody více náruživý. Nenazývej kritizování darem rozlišování a neprohlašuj, že dokážeš dobře odhadnout lidský charakter.

Vztekáš se a ztěžuješ si? Satan ti řekne, že jsi nervózní a že v tomto stavu ti nikdo nemůže se vztekem pomoci. No tak, přáteli. Buď upřímný sám k sobě i k Bohu a nazvi to pravým jménem. Jestli je to hřích, je to hřích. Klekni si před Bohem a požádej ho, aby tě osvobodil a učinil z tebe vítěze.

Mnozí budou bezpochyby omlouvat své „malé“ hříchy slovy: „Ale tohle dělají všichni.“ Pamatuj si, nemůžeš poměřovat svůj život chybami ostatních. Jak můžeš vědět, že k nim Bůh už mnohokrát o té samé věci nemluvil? Nepřipojuj se k jejich neposlušnosti. Ale co když k nim o tom Bůh nemluvil? Vzpomeň si, co řekl Ježíš Petrovi, když se ptal, co se bude požadovat od jiného učedníka: „*Není to tvá věc. Ty mne následuj!*“ (Jan 21:22)

Zasvěcení má mnoho společného s osobními věcmi. Zasvěcení znamená odložit - vyndat ze svého života - stojedna „malých věcí“, které samy o sobě nejsou hříchem, ale dohromady by zaplnily místo, které patří Kristu. Mnoho profesionálních kazatelů například připouští, že nečtou Bibli tolik, jak by měli. Tvrdí, že mají tolik práce, že na čtení prostě nemají čas. Ti samí lidé mají dost času na čtení různých deníků, kreslených seriálů, časopisů a příběhů z jiných knih. Logický závěr je - tyto seriály, časopisy a další příběhy jsou pro ně mnohem důležitější než Boží slovo. Možná, že některé tyto časopisy jsou neškodné a nemusí být samy o sobě hříšné, až na to, že to v životě čtenáře zaplňuje místo, které právoplatně náleží Kristu. Mnoho dnešních věřících v Pána Ježíše Krista by ve svém životě mělo mnohem více moci, kdyby místo sledování fotbalu, a „nekonečných emocionálních seriálů“ trávili čas v modlitbě a naslouchali Božímu hlasu. To jsou ty „malé lišky, které ničí vinici“, lámou útlou révu a okrádají Boží lid o úspěch a ovoce.

Mnozí by měli ve svém životě mnohem víc moci, kdyby čas, který stráví před televizní obrazovkou, sledováním zápasnických utkání strávili raději na kolenou a zápasili se Satanem, s knížatstvy a mocnostmi a bojovali proti *všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla* (Efezským 6:12).

Většinou to nejsou velké a drsné hříchy, co stojí mezi člověkem a Bohem. Ve skutečnosti jsou lidé oddělení od nejlepších Božích darů věcmi, které „dělá každý“. Ale raději bych si dával pozor na větu: „To přece dělá každý“. Někteří lidé nesou břemeno pro tento ztracený, hříšný svět odmítající Krista. Nesou břemeno pro svět spoutaný peklem. Službu těchto lidí následují zázraky a znamení. Přinášejí vysvobození lidem, kteří ho potřebují a již dávno odložili věci, které „dělá každý“. Možná máš pravdu, když řekneš: „*Téměř každý u nás v církvi to dělá*“. Ale nezapomeň, že tyto věci dělají a diví se, proč nemají Boží moc činící zázraky a v jejich životech nepracují dary Ducha. Mnozí z nich možná ani neví, jestli jsou připraveni na vytržení.

Po kázání o Pánově příchodu jsem často dal výzvu pro ty, kteří si nebyli jistí, zda jsou připraveni. Byl jsem překvapen, kolik údajně spasených a Duchem naplněných lidí zvedlo svou ruku. Pokud takzvaní svatí nežijí dostatečně dobře, aby si mohli být jistí, že jsou připraveni na vytržení, nemohou mít zajisté ani zázračnou Boží moc! Čas od času mohou mít zodpovězenou modlitbu, ale doba, ve které žijeme, vyžaduje mnohem víc. Nemůžeš řídit svůj život podle davu. Pouze jeden člověk je naším vzorem, JEŽÍŠ.

Někteří možná nebudou chtít přijmout vyučování o svatosti z této knihy Neomlouvám se jim. V celé knize jsem citoval Ježíše a pokud s ním nesouhlasíš je na čase, abys přezkoumal své názory a shodnul se s Bohem. „*Půjdou spolu dva, jestliže se nedohodli?*“ (Amos 3:3) Pokud očekáváš, že budeš chodit s Bohem a budeš mít ve svém životě Boží moc a Boží skutky, je na čase, aby jsi se s ním shodnul. Když se plně shodneš s Bohem, možná se

neshodneš s názory lidí, kterých si vážíš a ceníš, ale přesto je lepší shodnout se s Bohem, než s lidmi.

Každý člověk se v životě dostane na rozcestí a musí se rozhodnout, jakým směrem se vydá. Po staletí si Boží lidé vybírali cestu, která byla náročná a přinášela pronásledování, utrpení... a MOC. Jiní si zvolili přitažlivější cestu úspěchu, popularity ... a zkázy. Představ si Lota, který si vybral nejlepší směr. Bylo tam zavlažené údolí se Sodomou uprostřed. Určitě to bylo snadnější, než jít do pustých divokých hor. Byl si jistý, že může žít mezi lidmi v údolí, starat se o vlastní věci a nepřipojit se k jejich hříchům. Dokonce i na konci ho Bůh považoval za „spravedlivého člověka.“ Ale Lot ve svém životě neměl Boží moc. Nedokázal ze zničené Sodomy zachránit ani své vdané dcery, protože pro ně byl směšný (viz. Genesis 19:14).

Tato oblíbená a zhoubná cesta je stále otevřená. Díky Bohu, je tu také jiná cesta. Je označena stopami takových lidí jako byl Mojžíš, který „vírou...když dospěl, odepřel nazývat se synem faraónovy dcery. Raději chtěl snášet příkoří s Božím lidem, než na čas žít příjemně v hříchu " (Židům 11:24,25).

Také Josef si zvolil Boží cestu. Udržoval se v čistotě, ačkoliv to znamenalo strávit léta ve vězení v orientu, bez záruky (kromě jistoty v jeho duši), že bude někdy propuštěn.

Když byl Daniel chlapcem, byl otrokem a navykl si pít královské víno. Jít po Boží cestě pro něj znamenalo jít do lví jámy. Daniel se nakonec setkal s Bohem.

Tito lidé řekli Satanovi *ne*, aby mohli říct Bohu *ano*. Mojžíš se rozhodoval mezi radovánkami a bohatstvím Egypta a mezi Božím povoláním. Nakonec se rozhodl pro Boží povolání. Věděl, že potěšení hříchu potrvá jen dočasně. Považoval „*Kristovo pohanění*“ za **VĚTŠÍ BOHATSTVÍ** (Židům 11:26). Mojžíš měl opravdu dobrý smysl pro správné hodnoty, což dnes mnozí lidé nemají. Myslí si, že v Egyptě je větší bohatství - Hollywood, Broadway nebo Wall Street. Abychom mohli říct Bohu *ano*, musíme nejdříve říct *ne* věcem tohoto světa.

Ten, kdo má mysl zakotvenou ve světských věcech, by rychle Mojžíšovi poradil, že to je velmi nemoudré rozhodnutí vzdát tolik za tak málo. Mojžíš však dostal svou odměnu - byl Božím přítelem a mluvil s ním tváří v tvář. Jeho tvář zářila Boží slávou tak jasně, že se lidé na něho nevydrželi dívat. A ruku v ruce ve spolupráci s Bohem vyvedl tři milióny lidí z otroctví na svobodu. Viděl zázračná vysvobození, jedno za druhým a Boží ruka byla nad nimi, takže "*nikdo z jejich kmenů nebyl slabý*" (Žalm 105:37 - z *angl.*). To je odměna, kterou dnes hledáme - abychom mohli lidem přinést spasení a vysvobození. Bůh stále dává odměnu těm, kteří slyší jeho hlas a poslechnou jeho povolání - dává odměnu těm, kdo říkají světu *ne* a Bohu *ano*!

V dávných dnech Bůh řekl: „*Hledal jsem mezi nimi muže, který by zazdíval zed' a postavil se v trhlíně před mou tvář za tuto zemi, abych ji neuvrhl do zkázy*" (Ezechiel 22:30). I dnes Bůh hledá takové lidi. Svatost nutí Boha, aby na tento bezbožný svět poslal svůj soud. To, že na světě jsou i spravedliví lidé, brání záplavě Božího soudu. Mojžíš stál v mezeře za děti Izraele a jejich životy byly ušetřeny (viz. Exodus 32:10,11). Abraham stál v mezeře za Lota a jeho rodinu, když byli v Sodomě. Kdyby se Lotovi podařilo shromáždit skupinu spravedlivých lidí, kteří by byli skrze Lotovo svědectví a vliv zachráněni ze své hříšnosti, mohl by stát v mezeře za celou Sodomu (viz. Genesis 18:23; 19:15).

Podobně jako v Lotových dnech je i dnešní generace bezbožná. Je to hříšná generace odsouzená k soudu. Boží soud proti *všem*, kdo se připojují k bezbožnosti tohoto světa byl již vyhlášen. Ale Bůh nemá radost z vylití soudu. Stejně jako kdysi, i dnes Bůh hledá člověka - muže nebo ženu - který by byl ochoten stát v mezeře. Hledá někoho, kdo miluje lidi natolik, aby učinil potřebnou oběť, která by zabránila příchodu bouřlivého soudu - hledá někoho, kdo bude stát s bouří bijící do jeho zad, pozvedne vysoko svůj hlas a bude prosit lidi, aby utekli před blížícím se soudem.

Na jeviště přichází poslední velká scéna historie: „Historie člověka na zemi“. Brzy se zvedne opona před poslední částí představení - hrozná doba pohrom. Po vytržení

spravedlivých bude bezmezně vylit Boží soud na bezbožný svět. Blíží se mraky, hrom a blesky - můžeme cítit jak sílí poryvy větru, které předcházejí bouři.

„*Pozvedněte zraky a pohleďte na pole, že již zbělela ke žni*“ (Jan 4:35). Nyní je víc než kdy předtím nutné, aby Boží služebníci věnovali pozornost práci na sklizni víc než ostatním věcem. Musí pracovat, protože „*přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat.*“ (Jan 9:4) Před tím než přijde bouře, je potřeba použít *veškerou* Boží moc, která je k dispozici, pro záchranu drahocenné sklizně. Je čas, abychom ty i já stáli věrně v mezeře tam, kde nás Bůh potřebuje.

Je smutné, když Bůh s nadějí hledá člověka, který bude stát v mezeře, ale musí říct: "*Nenašel jsem nikoho. Vylil jsem tedy na ně svůj hrozný hněv, v ohni své prchlivosti jsem s nimi skoncoval,*" (Ezechiel 22:30,31).

Bůh stále hledá lidi, kteří budou stát v mezeře! Stále hledá dělníky pro svou žeň. Těm, kteří mu budou sloužit v tuto poslední hodinu, nabízí stejný plat a stejnou odměnu, jako těm, kteří stáli v ohni bitvy už před námi. Požaduje, abychom odpověděli na jeho volání a věrně ho naplnili. Řekneš *ano* na Boží volání? Dáš mu své *vše*? Přijmeš jeho nejlepší - Boží moc činící zázraky a zachraňující duše? Přijmeš Boží moc, která přináší vysvobození ztraceným, nemocným a trpícím?

Pro vysvobození lidstva vykonali svatí muži a ženy od spravedlivého Ábela až do dnes mnoho. Ale když se dívám do Bible a vidím mocná Boží zaslíbení, vidím, že zázraky přišly, když se někdo odvážil věřit. Jsem přesvědčený, že i dnes bude vidět, co může Bůh udělat skrze muže nebo ženu, kteří jsou ochotní jít neustále s ním a nepochybovat ve svém srdci! Pokud bude velká armáda mužů a žen stát na Božích zaslíbeních a bude věřit za zázračnou Boží moc, uvolní se tato nesmírná moc proti nepříteli.

TY můžeš být *jedním z nich* - jedním z té velké armády!

Když Bůh bude hledat člověka, přihlásíš se dobrovolně? BUDEŠ TY TÍM ČLOVĚKEM?